

Merdan Taplak
WK in Valencia
Honderd jaar Wikings

Antwerpen

- 04 **Honderd jaar Wikings**
- 08 **WK Valencia**
Interuniversitaire Spelen
- 18 **Centerfold**
Aesculapia TD
- 27 **Studentenradio Antwerpen**
- 33 **Column Maarten Inghels**
De nuttelozen van de nacht

Onderwijs

- 12 **Kort**
Over onderwijs
- 13 **Hoger onderwijs**
Waarheen met ons onderwijs?
- 16 **Onderzoeker**
Naar evenwicht en aerospace
- 22 **Artsen Zonder Grenzen**
Leven in een noodtoestand

Honderd jaar Wikings

Naar aanleiding van hun honderdste verjaardag verschijnt er in december een boek. Hierin worden alle heldenverhalen van de studentenvereniging nog eens naverteld. Voorzien van codex, lint en verjaardagstaart polsen we bij twee oud-Wikings naar de Wikings-mythes.

WK in Valencia

Onze redacteur trok voor de Wereld Interuniversitaire Spelen naar Valencia. Met behulp van vlekkeloos Antwerps en *Jommekesspaans* volgde hij een week lang het reilen en zeilen van de Antwerpse delegatie in Zuid-Spanje.

Inhoud

dwars 62

Cultuur

- 24 **Cultuuragenda**
Wat te doen in oktober?
- 25 **Cultuur aan de UA**
Het aanbod van 't unief
- 28 **Merdan Taplak**
DJ, bandleider en leraar
- 32 **Rewind**
Wat we vroeger leuk vonden
- 34 **Woord & Beeld**
- 35 **Jangocomix**
Cartoon
- 35 **dwars leest ...**

Maatschappij

- 03 **Editoriaal**
Concrete apenootjes
- 20 **Internationale Editie**
Sluit mee de wereldtentoonstelling af
- 36 **dwars in ... Amerika**

Hoger onderwijs

Bij de officiële opening van het academiejaar bleek nogmaals dat er heel wat beweegt in het hoger onderwijs. *dwars* luisterde naar Onderwijsminister Smet, eregouverneur Paulus en rector Verschoren en maakte een stand van zaken op.

Leven in een noodtoestand

'Living in Emergency', een aangrijpende documentaire over Artsen Zonder Grenzen, wordt deze maand op de UA vertoond. Wij bekeken de film alvast met Daphne Lagrou, vroedvrouw bij AZG, waarna zij ons over haar ervaringen in noodsituaties vertelde.

Concrete apenootjes

editoriaal

“De UA wil zich de volgende jaren verder actief blijven inzetten voor duurzame mobiliteit.”

Jawel, ook onze universiteit wil haar steentje bijdragen in de populaire strijd tegen de overconsumptie van natuurlijke rijkdommen. Niets te vroeg, zo leert het Living Planet Report van het WWF ons. De ecologische voetafdruk van de Belg bedraagt namelijk 8 hectare. Enkel

in de Verenigde Arabische Emiraten, Qatar en Denemarken wordt slechter gescoord. De gemiddelde aardbewoner verbruikt 2,7 hectare, terwijl onze planeet slechts 1,8 hectare per persoon voorziet.

Hoe we daar aan de UA verandering in gaan brengen? Met het project Bike-to-work, door aan autodelen te doen voor dienstverplaatsingen, en door de post op campus Drie Eiken met een elektrisch wagentje rond te brengen. Werkelijk mooie projecten waarvan ik niet kan of durf te berekenen wat de impact ervan zal zijn op het universitaire energieverbruik. Misschien moet Tour-winnaar en vermeend dopingzondaar Alberto “*zero coma zero, zero, zero ...*” Contador eens een schatting maken.

Toegegeven, het is gemakkelijk om cynisch te doen over “druppeltjes op een hete plaat”, terwijl net al die druppeltjes samen, u weet het wel, ... nog

steeds *peanuts* zijn. Dat komt omdat die druppels al te vaak schaamlapjes zijn die ons een beter geweten moeten opleveren. Wanneer je *coffee-to-go* drinkt, is het inderdaad flink dat de beker van gerecycleerd karton is. Tot voor kort, echter, dronken we geen peperdure meeneemkoffie, omdat die trend toen nog niet hierheen was overgewaaid.

Het zou dus mooi zijn als de beslissing die de Raad van Bestuur enkele maanden geleden nam om van ‘Ecologie en duurzame ontwikkeling’ een van haar negen zwaartepunten te maken, leidt tot meer dan enkele initiatieven met een minimale impact. Het is namelijk de plicht van een universiteit om meer te doen dan de waan van de dag dicteert. In het UNESCO-verdrag ‘World Declaration on Higher Education for the Twenty-first Century’ staat dan ook te lezen dat bijdragen tot de duurzame ontwikkeling en verbetering van de samenleving een van de centrale doelstellingen en waarden van het hoger onderwijs is. Mooie woorden die alweer van 1998 dateren. Hoog tijd dus voor concrete verwezenlijkingen. Niet enkel omwille van onze planeet, maar ook omdat bewust omgaan met duurzaamheid een bewuste levenshouding impliceert, en dat is nooit verkeerd.

YANNICK DEKEUKELAERE, HOOFDREDACTEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Dit nummer werd afgesloten op 18/10/2010. Oplage: 3000 exemplaren. V.U.: Yannick Dekeukelaere, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Yannick Dekeukelaere **Adjunct-hoofdredacteur** Floris Geerts **Redactiesecretaris** Hanelore De porte

Eindredactie Frie Vandemeulebroucke, Julie De Groot, Kim Overlaet (verantwoordelijke), Line Magnus **Redactie** Annelies Desmet, Bart Van Ballaert, Corto Blommaert, Daan Hafkamp, Elien Verschueren, Lieselotte Joppen, Line Magnus, Maarten Staepels, Marie-Paule Fritschy, Sarah Van Alsenoy, Line Magnus

Fotografie Charlotte Briers, Jonathan Debeer, Benjamin Theys (verantwoordelijke) **ICT** Benjamin Theys **Vormgeving** Celien Joppen **Illustratie** Sophia Simons, Jente Ottenburghs **PR** Sarah Van Alsenoy **Cartoon** JangoJim **Drukkerij** Favorit **Werkten mee aan dit nummer** Arend Eyckerman, Maarten Inghels, Sarah Schrauwen, Noemi Monu

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

OPSINJOORKE KOMT BOVEN WATER

... bij Woensdagavond

7. De Burgemeester van Mechelen blijft niet in gebreke en brengt elkeen hartelijk aan het lachen.

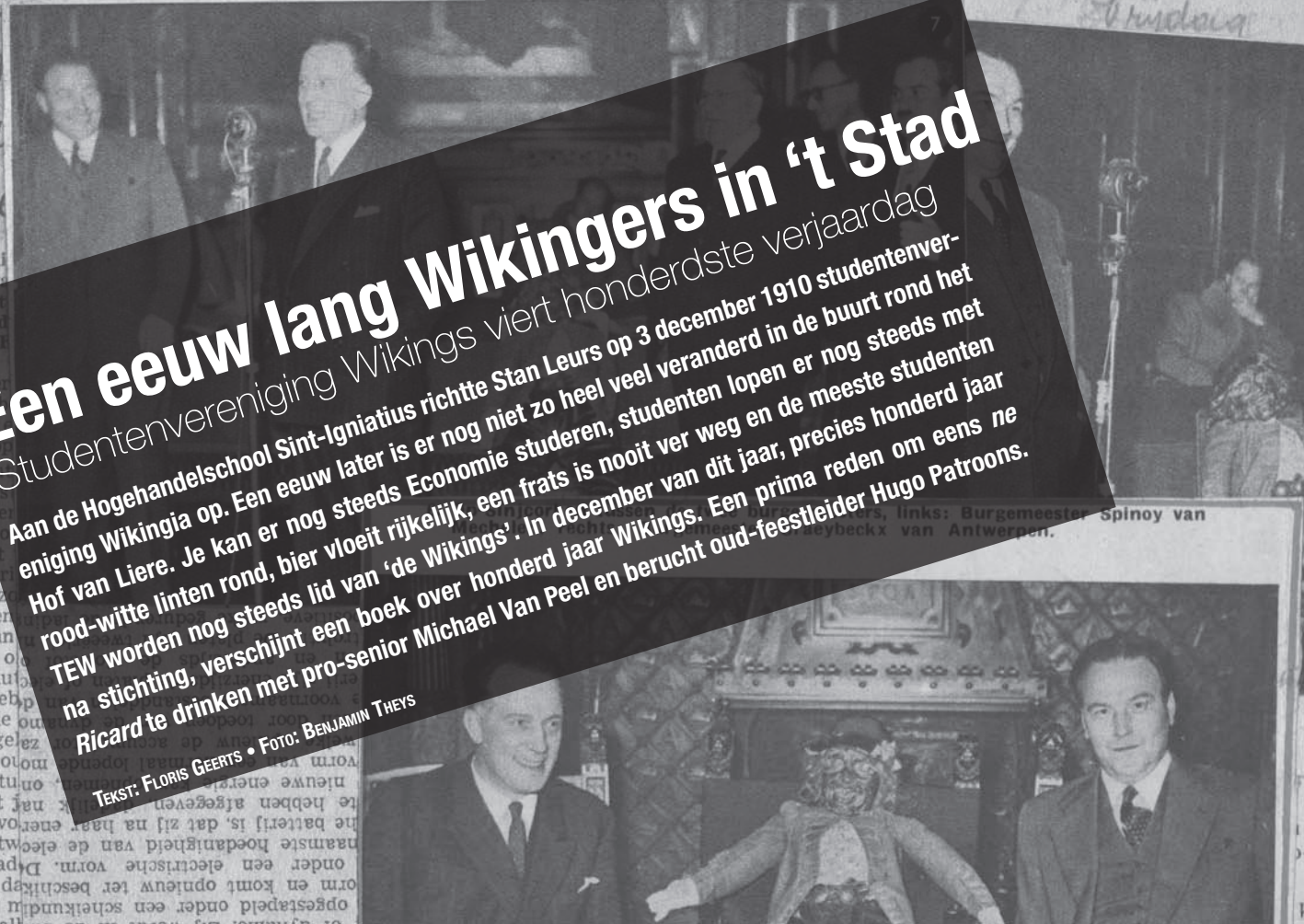
redactie brieven binnen met welkomgroeten en sympathiebetuigingen. Antwerpen schijnt plots erug Antwerpen geworden. Sporting Club Cockerill stuurde ons een telegram om te laten weten dat zij Opsinjoorke tot

Triomfante van Opsinjoorke St

Een eeuw lang Wikingers in 't Stad

Studentenvereniging Wikings viert honderdste verjaardag
Aan de Hogehandelschool Sint-Ignatius richtte Stan Leurs op 3 december 1910 studentenvereniging Wikingia op. Een eeuw later is er nog niet zo heel veel veranderd in de buurt rond het Hof van Liere. Je kan er nog steeds Economie studeren, studenten lopen er nog steeds met rood-witte linten rond, bier vloeit rijkelijk, een frats is nooit ver weg en de meeste studenten TEW worden nog steeds lid van 'de Wikings'. In december van dit jaar, precies honderd jaar na stichting, verschijnt een boek over honderd jaar Wikings. Een prima reden om eens ne Ricard te drinken met pro-senior Michael Van Peel en berucht oud-feeesteider Hugo Patroons.

TEKST: FLORIS GEERTS • FOTO: BENJAMIN THEYS

De hovell
Elizabeth y
besloten, dat
haar komend
haar eigen k
rijden.
«Dit is v
export e
zo de
Fransman
Frans
den een
geslagen
ce zijn «
gaf omtrent
Renault-fab
bij haar bez
werkplaatsen
geschenk aan
de voorstel o
miniatuur-aut
brandstof geb
werd van de
men in Engel
— 18 jaar ou
auto t. bestu
slechts acht
een slecht vo
den, dat zij n
naamste hoed
ant van de el
«Dada» ad
onder een el
kondigende v
orm en kom
gebruik zal
opgestapeld
op afkarak

... rechts: Burgemeester Spino van
... debeckx van Antwerpen.
4. De b
en Mechele
o-Sinjoorken
paste, met s

HOORT KERELS HOORT DEN HELDENZANG ...

We ontmoeten Hugo Patroons (81) aan de toog van de bar in zijn villa in Schilde. Ja, ook daarin is niets veranderd, de gemiddelde Wikinger boert goed. “Zullen we beginnen met een koffie? Straks schakelen we over op iets sterkers”, knipoogt Hugo. De toon is meteen gezet. Ook oud-praeses Michael Van Peel schrikt van de nog steeds studentikoze aanpak van de kranige man. Nippend van de koffie steken ze meteen van wal. “We zijn heel fier op de honderdste verjaardag van de Wikings”, zeggen ze beiden. “In de jaren 90 heeft het er nochtans heel slecht uitgezien.” Tussen beide heren gaapt een gat van vijftig jaar, maar toch praten ze met dezelfde passie over hun club. “Anderzijds is er heel wat veranderd”, zegt Hugo, “Als ik naar mijn kleinkinderen kijk, die gaan pas naar een pub na 22 uur. Bij ons bijvoorbeeld begon een bal al rond 19 uur.” Meisjes waren er echter niet bij de Wikings, maar dichtbij, in de Korte Nieuwstraat, was er ook de Handelshogeschool voor meisjes. Hoewel ze daar volgens de Jezuïeten “weinig te zoeken hadden”, nodigden de studenten van beide scholen elkaar wel vaak uit. Op die manier heeft Hugo zijn vrouw leren kennen. Toen Michael tien jaar geleden praeses was, zaten er al wel meisjes bij de Wikings. “Maar goed ook, iemand moest de kas in de gaten houden als wij allemaal dronken waren. Ook qua notities was dat zeker geen slecht idee.” Niet dat het Wikings-praesidium een vrouwenkliekje is, maar “vrouwen in het praesidium is een logische evolutie”, voegt Michael er nog aan toe. In de periode dat UFSIA

nog niet bestond, hadden de Wikings een overkoepelende functie, want naast de Wikings had je enkel de regionale clubs. “Wij hielden ook vaak voordrachtavonden met ministers en andere politici. We moesten toch aan de paters tonen dat we ook ernstige dingen

deden”, lacht Hugo. De verslagen kwamen in het Wikings-blad Snek terecht. “De toenmalige Sneks hadden een literaire waarde”, zegt Michael, “Als je nu leest wat er in staat, dan is dat toch van een heel ander allooi.”

DE EERSTE DIEFSTAL

Binnen de Wikings is Hugo een monument. Hij hoort immers bij de vermetelen die ooit de folklorepop Opsin-

joorke uit het Mechels Museum hebben ontvoerd. (De pop kreeg haar naam toen in 1775 Antwerpenaar Jacobus De Leeuw ze probeerde te stelen en een afranseling kreeg, nvd.r.) De Wikings vonden er niet beter op dan 175 jaar later Jacobus De Leeuw te wreken: ze hebben

toen de bekende pop ontvoerd. Een maand lang wisten ze de eer van de Sinjoor hoog te houden. “Het begon allemaal met de Sylvain Bogaerts”, vertelt Hugo, “Hij was enkele jaren ouder dan wij en een grootse organisator. Hij kwam op het idee om die pop te stelen.” De Wikings hadden alles goed voorbereid. Een vijftal Wikingers bezochten op voorhand het museum als Amerikaanse

toeristen. “*Waaj zaajn five Amerikaners*”, onderbreekt Michael met een hilarisch Antwerps accent. Een week later ‘bezochten’ vijf andere Wikingers het museum, gijzelden de suppoost en sleurden Opsinjoorke naar buiten. De overige zeven Wikingers hadden tactisch de straat afgezet. “Enkelen werden opgepakt door de politie,” vertelt Hugo voort, “maar wij waren met die pop snel weg in een bestelwagen.” ’s Anderendaags stonden de journalisten in rijen aan te schuiven aan het Pannenhuis

WIKINGS HOOGTEPUNTEN

3 december 1910 Stan Leurs richt Wikingia op

6 mei 1940 Frans Van Berckelaer schrijft samen met Wim Van Beirs het Wikings-clublied

1945 Het eerste nummer van het Wikings-clubblad Sneek verschijnt

7 december 1949 Wikings stelen Opsinjoorke

12 juni 1960 Tijdens een bezoek van de Iraanse Sjah slagen Wikings er met een zwarte Cadillac in om, verkleed als militairen, de 'Wikings-Sjah' bij het officiële bezoek af te zetten

17 januari 1963 Freddy De Gaever, Wikingsfeestleider, steelt Manneken Pis

2004 Wikings fuseert samen met NSK tot Wikings-NSK

2010-2011 Wikingers vieren honderdjarig bestaan

(toenmalig clublokaal op het Consienceplein, nvdr.), waar Hugo en andere Wikingers zich schuilhielden voor de politie. Om nog wat olie op het vuur te gooien, kondigden de Wikings aan dat Opsinjoorke het bal zou bijwonen. "Het bal was in een feestzaal met zwembad in de Nerviërsstraat," begint Hugo. De Antwerpse politie was in de omliggende straten aanwezig, maar toch slaagden de Wikings erin om de pop om middernacht aan het orkest te zetten. "Toen de agenten binnenkwamen, deden we nog snel met die pop een polonaise rond het zwembad", geniet Hugo nog steeds. Daarna lieten de Wikings Opsinjoorke regelmatig opduiken in

het openbaar. De Antwerpse bevolking, die duidelijk de kant van de Wikings koos, was massaal aanwezig. "Er was nog geen televisie, dus daar kwamen de mensen nog voor naar buiten", zegt Hugo. Na een week werden de Wikings het kat- en muisspel beu. "Toen zijn we serieus met burgemeester Craeybeckx gaan praten", zegt Hugo. "We zouden de pop teruggeven op enkele voorwaarden." Zo moest de Mechelse burgemeester Spinoy aanwezig zijn bij de overhandiging en de pop zelf moest nog drie weken te bezichtigen zijn in het Antwerpse Rockoxhuis. De opbrengst van de tentoonstelling ging dan naar een goed doel. Met een deel daarvan werd ook het vals gebit van de suppoost terugbetaald (16,37 frank, nvdr.), dat gesneuveld was bij de gijzeling. Volgens Hugo waren er toen even veel mensen op de Grote Markt als met de Bevrijding. Voor vijf Wikingers kreeg de zaak nog een juridisch staartje, al maakten de Wikings ook daar een mediagebeuren van. "We hebben toen de binnentuin van het Mechels gerechtsgebouw belegerd." Deze geslaagde stunt was ook de inspiratiebron voor die andere beroemde Wikings-diefstal. In de nacht van 16 op 17 januari 1963 slaagden de toenmalige feestleider, Freddy Van Gaever, en enkele andere Wikingers erin om Manneken Pis te ontvoeren. Ook deze stunt haalde uiteraard wereldwijd de voorpagina's.

DE VLIEGENDE MATRAS

Nu de koffie op is, wordt er overgeschakeld op de Wikings-drink bij uitstek: Ricard. Voorzichtig proberen we het doophema aan te kaarten. Een van de grootste mythes over de Wikings is namelijk de doop, of net

het ontbreken daarvan. Volgens de verhalen hebben de paters tien jaar geleden de Wikings verboden om nog te dopen. Het toenmalige praesidium zou tijdens de studentendoop immers een dodelijk ongeval hebben veroorzaakt. "De vliegende matras," zegt Michael, "dat verhaal hebben wij ook altijd gehoord." De Wikings zouden een schacht tussen twee matrassen hebben gebonden en van de eerste verdieping hebben gooid, met de jammerlijke dood van de schacht tot gevolg. "Dat is vooral een heel straf verhaal dat deel

uitmaakt van de legende van de Wikings”, zegt Michael. Het verhaal heeft zijn wortels in de jaren 80 en vooral de film ‘Ad Fundum’ heeft ervoor gezorgd dat deze mythe flink werd aangedikt. “Wordt er dan al zo lang niet meer gedoopt?” vraagt Hugo. Hijzelf heeft er in ieder geval een stevige doop opzitten, mét studentikoze tradities die iedereen nu nog steeds kent. “Ik was toen wel heel dronken,” lacht Hugo, “nu kan ik dat wel zeggen, mijn vader is al gestorven, hé.” “Sinds de jaren 70 wordt er eigenlijk niet meer gedoopt”, verduidelijkt Michael. De Wikings hadden toen een overkoepelende functie, en vonden een doop meer iets voor de regionale clubs. Het is wel ieder jaar opnieuw een thema bij de samenstelling van het Wikings-praesidium. “Er zijn altijd praesessen die willen dopen”, zegt Michael. Tot nog toe is het er nog niet van gekomen. Ook bij het honderdjarig bestaan zal er geen Wikings-doop zijn. De meeste Wikingers laten zich dopen bij andere clubs zoals Sofia, PSW of Abundantia. “Het is wel jammer dat de mythe ontkracht wordt”, vindt Michael. “Anderzijds is het wel beter voor de goede naam van de club”, zegt Hugo.

EINDE VAN WIKINGS

In het begin van het nieuwe millennium fuseerden niet alleen de drie Antwerpse Universiteiten, UFSIA, RUCA en UIA, maar ook Wikings en zusterclub NSK (zie *ka-*
der). “Onder druk van de universiteit moesten beide clubs met elkaar samenwerken”, zegt Michael, toenmalig praeses van Wikings. Logischerwijs wilde geen van beide clubs zijn kleuren en naam opgeven. “We hebben het eerste jaar op de Stadscampus naast elkaar be-

staan,” zegt Michael, “maar in 2004 werden we gedwongen te fuseren.” Er was op de eengemaakte universiteit slechts plaats voor één faculteitskring TEW. Tijdens de praesidium-verkiezingen zou het winnende kamp de naam, kleuren enzovoort van de club kiezen. “Het had er toen slecht kunnen uitzien voor zowel Wikings als NSK. De club had evengoed ‘Chocomousse’ kunnen heten”, zegt Michael. “Wij hadden toen gewonnen en vonden Wikings wel een leuke naam en rood-wit vonden we een prima kleurencombinatie.” Nadien is er toch een compromis uit de bus gekomen. De fusieclub koppelde voortaan NSK aan Wikings. “Het is wel jammer voor een club als NSK, met zoveel traditie, dat ze volledig

opgeslokt werd door Wikings”, beamen beide heren. Dit jaar staan er in het teken van honderd jaar Wikings heel wat activiteiten op het programma. Zo zal er op 5 maart in zaal Roma een bal uit de oude doos worden georganiseerd, mét orkest. Het feest start uitzonderlijk om 7 uur ’s avonds. Voorts is er nog een lustrum-cantus met Wikingers uit zes decennia en een koers met echte kamelen. Ook wordt in december het boek over honderd jaar Wikings in het Antwerpse stadhuis voorgesteld. ■

Het boek ‘100 jaar Wikings’ is vanaf 3 december verkrijgbaar via de Wikings. Meer info op www.100jaarwikings.be

125 JAAR NSK

Op 15 december 1884 richtte Leo Dens samen met vijf andere vrienden de Nederlandse Studentenkring aan l’Institut Supérieur de Commerce op. In de periode dat secundair en hoger onderwijs in België enkel in het Frans mogelijk was, kozen de oprichters bewust voor de term Nederlands. Net zoals hun collega’s aan Sint-Ignatius, hebben ook deze studenten meegestreden om de Nederlandse taal een prominente plaats te geven in het hoger onderwijs. Al duurde het tot 1933 vooraleer ‘*la section à l’usage des flamands*’ afstudeerde aan l’Institut Supérieur de Commerce, 81 jaar na de oprichting van de school. Rond de eeuwwisseling schreef ene Alfons de Ridder het scabreuze clublied van NSK. Later werd de Ridder een gevierd auteur onder het pseudoniem Willem Elsschot. In zijn NSK-periode schreef hij ook het beroemde lied ‘Schele Vanderlinden’. Toen de Rijkshandelshogeschool, de Koloniale Hogeschool en het Hoger Instituut voor Vertalers en Tolken fuseerden, kwam ook NSK op RUCA terecht. Tijdens de jaren ’70 was de studentenvereniging op sterven na dood. Maar dankzij het doorzettingsvermogen van de alumnivereniging, die reeds in 1953 werd opgericht, werd het geen Orwelliaanse eeuwviëring in 1984. Integendeel, de honderdste verjaardag van NSK werd het begin van een heropleving van de studentenvereniging. In 2004, onder druk van de eenmaking van de drie Antwerpse universiteiten, fuseerde ook NSK met Wikings. Vorig academiejaar vierde NSK (dit keer samen met de Wikings) hun 125ste verjaardag. In dit jaar werden onder andere een verjaardags-TD in Noxx en een geslaagde lustrum-cantus georganiseerd. De eenmaking van UA is jammer genoeg de doodsteek geweest voor de op één na oudste club van België. NSK werd volledig opgeslokt door Wikings.

WERELDKAMPIOEN IN VALENCIA

Een week vol sport, feest en plezier

TEKST: FLORIS GEERTS • FOTO'S: NOEMI MONU & IFIUS

Begin oktober vonden in Valencia de twaalfde IFIUS World Interuniversity Games plaats. De Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen stuurde maar liefst zeven teams met meer dan zestig dames en heren naar Zuid-Spanje. *dwars sprong mee op de bus en waande zich een week lang een sportblad.*

Zondagavond campus Middelheim: een zestigtal studenten geeft present voor de Interuniversitaire Wereldspelen in Valencia. Uiteraard gaan alle gesprekken over sport. Ik voeg me bij de herenbasketbalploeg, waarvan de meeste spelers elkaar al kennen als ploegmaat of tegenstander, of als klasgenoot op de topsportschool. De afwezigen hebben ongelijk, vindt men hier. Voor enkelen is een leugen een kleine moeite om mee te komen naar Valencia. Gianni, de coach van de basketbalploeg, zal pas vanuit Spanje zijn club inlichten dat hij deze

week niet kan meetrainen. Hilariteit alom omdat hij zijn coach niet durft te belen, maar een boete hangt hem boven het hoofd. Een andere speler vertrouwt ons toe dat hij 'ziek' is, of dat denkt zijn club toch. Vlak voor het vertrek worden er nog kussen uitgedeeld aan mama, papa, vriend of vriendin. De studenten gaan een lange nacht tegemoet, je moet er wat voor over hebben om Antwerpen te vertegenwoordigen.

NIET ZONDER GEVAAR

7 uur 's morgens: op het moment dat de laatste atleten de slaap vatten, schrikt zowat de hele bus wakker door een luide knal. Ergens midden in Frankrijk krijgen we een klapband. Iedereen moet op politiebevel over de vangrail kruipen. In het halfduister is het wachten op de depannage. Plots een flits, Noemi neemt een paar kiekjes. De studente Sociologie

maakt al voor het tweede jaar deel uit van de voetbalploeg. Ze wordt ingeschakeld als tolk tussen de pechverhelpers en de buschauffeur. "Mijn vriend is een Waal", legt ze uit. Communautair goed geregeld en een streep door de rekening van enkele futsalspelers die haar al hadden opgemerkt. Na twee uur kan de bus weer vertrekken. Tijdens het oponthoud hebben onze basketballers de overige dames leren kennen. Dat zagen ook de zaalvoetballers. "We zullen snel moeten zijn, anders blijven er geen over", lacht Thomas, een voetballer van tweedeklasser Turnhout.

Een rij palmbomen, de zon en 27 graden doen de vierentwintig uur durende busreis snel vergeten. De Antwerpse delegatie komt ruim twee uur te laat aan. Enkele Spaanse schones manen de atleten aan tot spoed. Alle moeite van de gidsen ten spijt mist de delegatie de volledige

ceremonie. "Niets gemist", herinneren enkele ancients zich.

LET THE GAMES BEGIN

Op de eerste dag van de Spelen schuif ik aan bij de volleybalploeg. Yannick, in een truitje van eerste divisieclub Amigos Zoersel, en ploegmaat Michaël overlopen de opstelling nog eens. Gekscherend laten ze hun derde kompaan uit de ploeg. "De meisjes zullen ons wel niet komen aanmoedigen," zegt Yannick, "gisteren zijn ze nog een stapje in de wereld gaan zetten." Aan ochtendsupporteren wordt blijkbaar niet gedaan. Iets over acht springen de spelers op de pendelbus, richting hun eerste match tegen de organiserende universiteit, CEU Universidad Cardenal Herrera.

De damesvoetbalploeg begint het toernooi meteen tegen de regerende kampi-

oen, het Milanese Sacre Cuore. Niet dat de kwaliteiten van de Italianen om van omver te vallen zijn, maar de Antwerpse dames missen de ervaring om een vuist te maken. Evelien, speelster bij eerste-klasser Lierse, doet wat ze kan, maar de Italianen winnen vrij eenvoudig. “Wij zijn hier toch voor het plezier”, lacht Noemi de nederlaag meteen vrolijk weg. Ik rep me naar de andere kant van de stad en sluit me aan bij de zaalvoetballers. Antwerpen is duidelijk de betere ploeg, maar weet de tegenstanders uit Libanon niet bij de keel te grijpen. In een zinderend slot kan Youssef de 2-2 op het bord zetten. Al voelt het gelijkspel voor de ambitieuze zaalvoetballers aan als een nederlaag. “Als we hadden verloren, dan

konden we beter onze koffers pakken”, zegt Yassin, die zich in de rol van trainer wentelt. Om de mindere wedstrijd te vergeten “*vamos a la playa!*”

DRANK EN DESSERT

Voor de tweede dag op rij ontbijt ik met onze volleybalploeg. In tegenstelling tot de eerste dag zitten de spelers er dit keer met kleine oogjes. Coach Lukas is de actiefste van de bende “’s avonds grote man, dan ’s morgens ook.” Ze haasten zich naar de bus richting Partena, even buiten Valencia. Bijna ontuchtterd beginnen ze aan hun opwarming. Hans, een student Informatica, blijkt zijn schoenen vergeten te hebben in het ho-

tel. Hoewel twee maten te klein, leen ik hem de mijne. De Belgen hebben geen probleem met het Siberische Buyarat. Als de coach van de Italiaanse ploeg even komt kijken, heeft hij het over *una squadra homogènia con giocatori bravi*. Ook de Antwerpenaren zijn zeker van hun kunnen. Als de zelfverkleerde titelpretendenten het veld als overwinnaars verlaten, zegt Jolan: “Ik ga toch douchen, ik *riek* nog naar drank.” De dames die op het veld ernaast een pandoering kregen van het Albanese Tirana zoeken meteen een grasveld op. Er is een stralende zon en het kwik stijgt boven 30 graden.

’s Middags fiets ik richting basketbalhal voor de damesploeg. Op de eerste dag verloren ze nog van het Russische

TIMACAD, maar het moreel zit goed. Het Turkse Galatasaray gaat met een eenvoudige *run and gun*-tactiek voor de bijl met 39 punten verschil. Van daaruit

is het richting strand, waar de basketbalheren het opnemen tegen Puskin Sint-Petersburg. De Russen werden de afgelopen vijf jaar vier keer kampioen. De gemiddelde lengte van de Russen is 1m98 en sommigen lijken hun studies in het Sovjet-tijdperk aangevat te hebben. De Antwerpenaren gaan tot het uiterste, tot krampen toe. Al lijdt de ploegsfeer er niet onder. “Junior, een dunk voor *dwar*”, roepen ze van op de bank. De spelverdeler jaagt de bal door de ring, gevolgd door een glimlach en bijhorend vingertje richting perstribune. Geen Antwerpse stunt, maar achteraf wel een frisse duik in de Middelandse Zee. Ondertussen zijn ook de basketbaldames in deze sporthal aangekomen voor hun tweede wedstrijd van de dag. Bij rust probeert Anke, een studente Rechten, haar ploeg extra te motiveren. “Ik wil winnen,” begint ze, “en als we dat doen, betaal ik het dessert.” Onder luid gegiechel onderhandelt Jade, een studente van KdG, voor een volledige maaltijd.

VOETBAL OP TV

’s Anderendaags spelen de voetbaldames hun laatste wedstrijd van het toernooi tegen Iran. De meisjes met hoofddoek en lange broek maakten tijdens

het toernooi al heel wat indruk. Antwerpen speelt een sterke partij, maar moet toch het onderspit delven. We schrikken op als de televisie van de partij is. De Antwerpse meisjes, die zowat de sympathiekste ploeg van de hele spelen moeten zijn, worden plots geconfronteerd met een cameraploeg. De dames eindigen knap derde, zien we 's avonds nogmaals op televisie.

In de gangen van de sporthal tref ik de basketbaldames nog steeds in gewone kledij aan. "Zijn jullie nog niet aan het opwarmen?" panikeer ik. "Nee, we zijn te lang op het strand gebleven", zegt

Anke schalks. De wedstrijd is een formaliteit. Het wordt een veertigpuntenkloof met matig basketbal. Antwerpen naar de halve eindstrijd.

'REGENBOOGMARCELLEKES'

Op de laatste dag van de Spelen ogen de meeste basketbalspeelsters nog moe. Samen met heel wat andere atleten zijn ook zij naar de zeer geslaagde IFIUS-party geweest. Om 7 uur opstaan om drie uur later een halve finale te spelen, is dan geen cadeau. De Italiaanse tegenstanders hebben daar geen last

van. Van hun coach mochten ze immers niet naar het feestje. Antwerpen verloor in de groepsfase en vorig jaar de halve finale van het Milanese Sacre Cuore, en wil dus revanche. De center die bepalend was in de groepswedstrijd, raakt weliswaar geen bal door een sterke *defense*. Aanvallend lukt echter niets en de Italianen winnen de halve finale volgescheld en gevloek langs beide kanten. "Sport is emotie", vindt aandachtig toeschouwer en oud-rector Francis Van Loon. Hij is in Valencia aanwezig als IFI-US-ambassadeur.

Een uurtje later spelen onze volleybaldames om de derde plaats. In het begin lijkt de wedstrijd hen te veel te worden, maar Sacro Cuore wordt na de eerste set wel ingeblikt: 3-1. Van daar keren we terug naar de basketbaldames. Van CEU wordt met gemak gewonnen. "Oké dames, proficiat met jullie derde plek", zegt coach Annick, gevolgd door haar eigen ploegkreet "*Weuzze, weuzze, weuzze. We geven ze beuzze!*" We haasten ons naar de finale van het heren volleybal, waar de Antwerpse equipe de wereldtitel wil veroveren tegen het Italiaanse Sannio. "Als we winnen, willen we graag *regenboogmarcellekes*," zegt Hans. Naar analogie met de wereldkampioen wiel-

rennen zouden ze dan het komende jaar in deze onderlijfjes spelen. De wedstrijd is een finale waardig: hoog niveau langs beide kanten en bloedstollend spannend. De Antwerpse supporterskretten overspoelen Paterna. "*Belgium*" (*klap, klap*) "*Belgium*" (*klap, klap*), schreeuwt ook professor Van Loon zijn stem schor. Een beslissende vijfde set zal deze thriller beslechten. Bij een 9-9 stand slaan de Belgen een beslissende kloof. Antwerpen wint uiteindelijk met 15-13. Na een douche van cava, bier, water en zeep springen de kersverse wereldkampioenen weer op de bus naar Antwerpen. Na deze geslaagde Spelen wil iedereen, inclusief *dwars*, volgend jaar opnieuw mee, naar Amsterdam. ■

Interesse om voor een universiteitsteam te spelen? Stuur een e-mail naar david.vandenbosch@ua.ac.be

RESULTATEN

- ▮ Volleybal heren: 1ste plaats
- ▮ Volleybal dames: 3de plaats
- ▮ Basketbal heren: groepsfase
- ▮ Basketbal dames: 3de plaats
- ▮ Voetbal dames: 3de plaats
- ▮ Golf: 2de plaats (en beste parcoursprestatie door Nic Reynaert)
- ▮ Futsal: groepsfase

Heb jij een knappe, briljante of geniale kop?

Versla dan al je vrienden online en quiz nadien heel Vlaanderen plat.

Zet je grijze cellen op scherp en daag vanaf 6 oktober je vrienden uit voor een online quiz. Hoe meer vrienden je aan het spelen krijgt, hoe vaker je vanaf 20 oktober kan deelnemen aan de wedstrijd en hoe hoger je kansen om te winnen. De eerste 5.000 deelnemers krijgen sowieso een proefabonnement op Knack cadeau. En als jij het schopt tot Strafste Student van Vlaanderen, win je een smart coupé Pulse! Hoe de wedstrijd in elkaar zit en wat je met je knappe kop nog allemaal kan winnen, vind je terug op de site. Gebruik dus voor één keer je gezond verstand en speel mee!

de Strafste Student.be

georganiseerd door **Knack**

HOOFDPRIJS
WIN EEN

"Aids is geen dodelijke ziekte meer"

Edwin Wouters, socioloog aan de UA, is een van de zeven laureaten van Young Researchers Essay Competition 2010. In zijn artikel evalueert hij de behandeling van aidspatiënten in de Zuid-Afrikaanse provincie Vrijstaat. "Dankzij de antiretrovirale geneesmiddelen (aidsremmers) is aids geen dodelijke ziekte meer," legt Wouters uit, "maar genezen doen de patiënten niet." In Zuid-Afrika worden ook aidsremmers verdeeld, maar slechts de helft van de patiënten wordt bereikt. Voorts is er slechts een geringe psychologische begeleiding waardoor er therapie-moeheid optreedt. Wouters pleit voor een verhoging van de betrokkenheid van de gemeenschap, of het Zuid-Afrikaanse antiretrovirale programma zal zijn doelstellingen niet waarmaken.

uit de pers geplukt

UA is de strengste

In vergelijking met de andere Vlaamse universiteiten, hanteert de UA de strengste toelatingsvoorwaarden voor bissers en trissers. Als je op het einde van het jaar geen 50 procent hebt behaald op de studiepunten waarvoor je bent ingeschreven, dan moet je het volgende jaar 75 procent halen. Anders wordt je volgende inschrijving geweigerd. De UA houdt in tegenstelling tot andere universiteiten geen cijfers bij over het aantal weigeringen. Zo weigerde de UGent, hetzij met mildere toelatingsvoorwaarden (minstens 60 studiepunten behalen binnen drie jaar), 572 studenten. De KU Leuven weigerde een kleine vijfhonderd studenten en de VUB tot slot weigert geen studenten.

Universiteit Antwerpen start opleiding Medische Kunst

Vanaf dit jaar lanceert **Ann Van de Velde**, hematologe aan de UA, een post graduaat Medische Kunst. Op vraag van de medische wereld start ze samen met kunstenaar **Pascale Pollier-Green** de internationale opleiding Art Researches Science aan de faculteit Geneeskunde. De mix tussen studenten Geneeskunde- en kunststudenten moeten de toekomstige artsen een breder perspectief bieden. Voorlopig start het proefproject slechts met twee studenten, maar vanaf volgend academiejaar is het wel de bedoeling om een achttal studenten jaarlijks af te leveren. Naast de opleiding zal er ook meegewerkt worden aan verschillende tentoonstellingen.

kort over onderwijs

Tutoraatleerlingen krijgen financieel duwtje

Op donderdag 30 september werden alle medewerkers, leerlingen en tutors in de bloemetjes gezet (zie *dwaars 67*). Daarnaast zal ZONTA, een internationale organisatie van vrouwen met leidinggevende positie in beroep of bedrijf, het tutoraatproject financieel steunen. Twee tutoraat-jongeren die hun studieloopbaan aan het hoger onderwijs beginnen, zullen een financieel duwtje in de rug krijgen, ter waarde van 300 euro. De scholen die meewerken aan het tutoraatproject konden hiervoor beloftevolle kandidaten voordragen.

Eredoctoor aan UA wint

Andre Geim heeft samen met zijn Russische collega **Konstantin Novoselov** de Nobelprijs voor de natuurkunde gewonnen. Ze krijgen de onderscheiding voor hun baanbrekend werk bij de ontwikkeling van grafeen, het dunste en tegelijkertijd een van de sterkste materialen ter wereld. De prijs wordt in december in Stockholm uitgereikt. In april ontving Geim reeds een eredoctoraat van onze faculteit Wetenschappen. In 2004

Nobelprijs

werd de UA-professor **François Peeters** nog gepolst om mee te werken aan het project van Geim en Novoselov. Peeters, die toen net departementshoofd was geworden, moest wegens tijdsgebrek weigeren. Niet dat Peeters een Nobelprijs heeft gemist, want Geim en Novoselov hebben de ontdekking gedaan. Peeters' taak zou veeleer de theoretisch en verklarende geweest zijn.

Waarheen met ons onderwijs?

Paulus, Smet en Verschoren speechen bij de start van het academiejaar

TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE • ILLUSTRATIE: JENTE OTTENBURGH'S • FOTO'S: VINCENT JEANIAUX

Op de officiële opening van het academiejaar einde september namen achtereenvolgens eregouverneur en voorzitter van de Artesis Hogeschool Camille Paulus, minister van Onderwijs Pascal Smet en UA-rector en voorzitter van de Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen (AUHA) Alain Verschoren het woord. Uw enige echte studentenblad noteerde wat deze drie wijzen te vertellen hadden over de toekomst van ons (hoger) onderwijs.

Vier thema's keerden telkens terug in de toespraken: het integratiedebat, de democratisering van het onderwijs, het toenemende belang van het Engels en de toekomst van de UA. Tom Demeyer, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten, voorzag de speeches van commentaar.

1. INTEGRATIEDEBAT

Er staat een ingrijpende verandering van het hoger onderwijs voor de deur. Alle academische hogeschool-

opleidingen - de opleidingen die bestaan uit een bachelor en een master - worden overgeheveld naar de universiteiten. De finesses van dit proces zullen pas tegen mei volgend jaar worden uitgewerkt, maar minister Smet vertelde ons al dat de UA vanaf 2012-2013 verantwoordelijk wordt voor:

- de uitreiking van de diploma's van alle academische hogeschoolopleidingen binnen de AUHA
- het onderwijs- en onderzoeksbeleid met betrekking tot deze opleidingen
- de kwaliteitszorg voor onderwijs en onderzoek
- het personeelsbeleid van deze opleidingen.

Uitzonderingen op de integratie zijn de Hogere Zeevaartschool (HZS) en de kunstopleidingen: deze worden niet universitair. Wat de kunsten betreft, worden er *Schools of Arts* opgericht. Rector Verschoren pleitte als voorzitter van de AUHA voor een gezamenlijke *Antwerp School of Arts*, die de huidige artistieke opleidingen aan Artesis en Karel de Grote moet concentreren tot het sterkste kunstaanbod in Vlaanderen. De HZS en de UA werken dan weer wel samen in het recent opgerichte ACTRAMAR (zie *dwars* 59). Ook nieuw wordt de langverwachte faculteit Industriële Wetenschappen aan

de UA. Over enkele jaren mogen industriële ingenieurs in opleiding naar een nieuwe campus vlakbij campus Middelheim. De opleiding Kinesitherapie zal op termijn geïntegreerd worden in de faculteit Geneeskunde. In één adem stelde rector Verschoren nog de vraag of er niet ook nood is aan een sterk academisch taleninstituut voor zowel TEW, Rechten als PSW. Artesis-voorzitter Paulus merkte op dat de hele operatie veel geld zal kosten, 229 miljoen euro om precies te zijn. Bovendien zitten de docenten van de hogescholen met heel wat vragen in verband met hun toekomst. Volgens minister Smet voorziet de Vlaamse regering in principe 226 mil-

joen extra voor de periode 2012-2025. Met betrekking tot de docenten waarborgt de regering maximaal de rechtspositie van personeel dat overgenomen wordt. Tom Demeyer, voorzitter van VVS, is van mening dat het belang van de student in het hele debat over het hoofd wordt gezien: “Een integratie zal onlosmakelijk verbonden zijn met grotere groepen studenten. Dit is vandaag reeds een probleem en dat zal er met de integratie niet op verbeteren. Als studenten vragen we dan ook afdoende garanties dat de kwaliteit van ons onderwijs er niet op achteruit zal gaan.”

2. DEMOCRATISCH ONDERWIJS

“We zijn halverwege tussen Bologna 1999 en Pact 2020,” opende minister Smet zijn toespraak. Bologna staat dan voor de invoering van de BaMa-structuur, waarbij het Europese systeem van bachelors en masters het toenmalige systeem van kandidaturen en licentiaten verving. Pact 2020 bevat de concrete doelstellingen van Vlaanderen in Actie, het initiatief dat ervoor moet zorgen dat Vlaanderen over tien jaar een topregio in Europa is. Minister Smet wil het succes van de hervormingen in het onderwijs afmeten aan:

- meer kinderen die betere kansen krijgen om door te stromen naar het hoger onderwijs
- meer jongeren die hun opleiding afmaken
- meer jongeren die zich meten op Europees en wereldniveau.

Drie punten die niet onbesproken bleven bij aanvang van het nieuwe academiejaar. Om de talenten van meer kinderen beter te ontwikkelen, houdt minister Smet in

de eerste van drie visienota's, getiteld 'Mensen doen schitteren', een pleidooi voor het afschaffen van de huidige opdeling ASO-TSO-BSO in het secundair onderwijs. Het huidige model leidt te vaak tot een water-valeffect: zo hoog mogelijk beginnen en 'zakken' indien nodig. Ook het debat over de slagingskansen in het hoger onderwijs woedt volop. De helft van de eerstejaars slaagt namelijk niet. Onderzoekers van de K.U. Leuven

opperden daarover dat aan de hand van de vooropleiding, de middelbare school dus, voorspeld kan worden wie slaagt en wie niet. Het voorstel uit de visienota van minister Smet zou dus een oplossing bieden voor deze problematiek. Onderzoekers van de UA daarentegen tonen aan dat niet het onderwijsnet maar de sociale

achtergrond bepalend is voor de slagingskansen van studenten. Een manier om middelbare schoolleerlingen te helpen bij het maken van een juiste studiekeuze – en zo dus de slagingskansen te verhogen – is een oriëntatieproef. Tom Demeyer hierover: “VVS pleit voor een niet-bindende proef in het secundair onderwijs, zodat leerlingen voldoende tijd hebben om bij te schaven. Bovendien zouden hoger onderwijsinstellingen, het secundair onderwijs en Centra voor Leerlingenbegeleiding (CLB) meer gecoördineerd moeten samenwerken.” Opdat getalenteerde studenten zich in Vlaanderen zouden kunnen meten op Europees en wereldniveau is extra geld nodig. Paul Van Cauwenberghe, rector van de UGent en voorzitter van het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) deed daarover reeds zijn beklag in De Standaard: “Als je minder dan 33 procent van de kandidaten kan honoreren, haken de besten af en trekken ze naar het buitenland. Wij zitten aan 20 procent en vrezen dat de Vlaamse regering nog 5 procent zal wegnippen.”

3. ENGELS ALS LINGUA FRANCA

Zowel minister Smet, die van Engels de taal van Europa wil maken, als rector Verschoren pleitten voor meer Engels in het hoger onderwijs. Volgens de nieuwe taalregeling mag in de bachelor 16 procent (30 studiepunten) in een andere taal gedoceerd worden. Masters mogen volledig in een andere taal gegeven worden, indien een equivalente opleiding in het Nederlands gevolgd kan worden binnen de Vlaamse gemeenschap. “Als studenten,” zegt Tom Demeyer, “pleiten wij voor een stijging

tot 33 procent in de bachelorjaren, al is voorzichtigheid het codewoord. Het is immers erg gesteld met de taalbeheersing van onze professoren. Bovendien kan Engels voor sommige studenten een bijkomende drempel vormen om succesvol deel te nemen aan het hoger onderwijs.”

4. DE TOEKOMST VAN DE UA

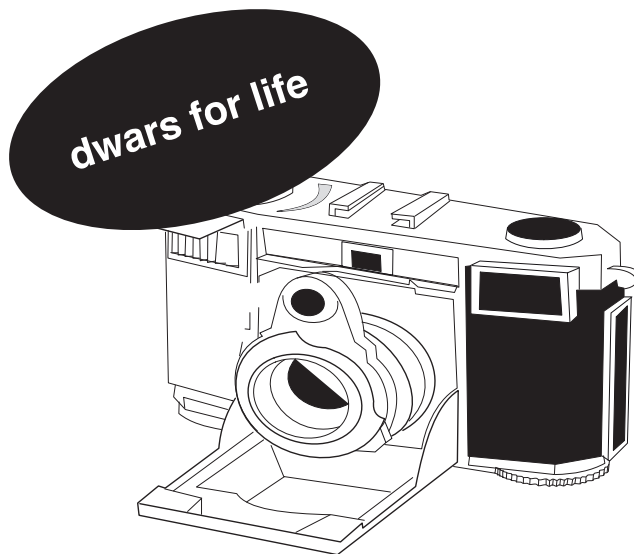
Behalve over de integratie van de academische hogeschoolopleidingen en het toenemende belang van het Engels, sprak rector Verschoren over enkele UA-specifieke thema's. Zo is de UA een universiteit met meer humane dan exacte wetenschappen. Daarom is het jammer dat in het output-gebaseerde financieringsmodel de humane wetenschappen weinig lucratief zijn. Goed nieuws is dan weer de evolutie van het studentenaantal van onze universiteit. Vandaag telt de UA 13.000 studenten, komende van 8.000 bij de fusie in 2003. Het streefdoel is 15.000 studenten, net als “middelgrote universiteiten als Harvard, Stanford, Cambridge of MIT.”

Het Vlaamse hoger onderwijs staat dus voor een heleboel uitdagingen de komende jaren. “De grootste uitdaging,”

volgens onze rector, “zal er in bestaan de volgende jaren een goed evenwicht te vinden tussen de oude elitaire waarden en de veranderende eisen van een massa-universiteit met studenten met zeer diverse achtergronden en niveau.” Ter afsluiting klonk het ambitieus dat dit een universiteit is waar “we de kans moeten krijgen ons ongestoord bezig te houden met essentiële zaken, fundamentele uitdagingen zoals onze wetenschappelijke slagkracht, de kwaliteit van ons onderwijs, onze financiering, ons marktaandeel, interuniversitaire samenwerking en de internationale rol van Vlaanderen.” Daarheen dus. ■

www.auha.be

Ten voordele van Music for life

Fotoverkoop

van maandag 13 tot vrijdag
17 december
Agora Stadscampus
Een selectie van de mooiste
foto's uit ons onvolprezen
archief

Fotoveiling

Een uniek exemplaar
met handtekening van de
gefotografeerde. Bieden
vanaf 1 december op
www.dwars.be

MAARTEN STAEPELS IS ONDERZOEKER

NAAR EVENWICHT EN AEROSPACE

FOTO'S: MAARTEN STAEPELS & BENJAMIN THEYS

Elke maand ga ik op zoek naar een interessant onderzoek. Ditmaal loop ik een dagje mee met professor Floris Wuyts, hoofd van AUREA, het Antwerps Universitair Research centrum voor Evenwicht en Aerospace.

Professor Wuyts was voor mij dan wel een nobele onbekende, de studenten die bij hem Statistiek volgen, kennen hem onder de liefkozende naam *Flossie*; de man die er in slaagde van Statistiek een populair vak te maken. Maar *Profke Flossie* heeft nog wel andere verdiensten: op academisch vlak is zijn *Dysphonia Severity Index*, een manier om heesheid te meten die tegenwoordig door logopedisten over de hele wereld gebruikt wordt,

waarschijnlijk zijn belangrijkste verwezenlijking. Maar het is vooral zijn werk met astronauten dat bij velen tot de verbeelding spreekt. Elk jaar brengt hij verschillende weken door in Moskou, waar hij voor ESA (European Space Agency) de gevolgen van gewichtloosheid op de evenwichtsorganen van astronauten bestudeert. Hij was onder andere nauw betrokken bij de voorbereiding en opvolging van Frank De Winnes verblijf in het ISS.

Ik tref professor Wuyts voor het eerst voor de poort van Troubleyn, het theater van Jan Fabre in de Pastorijstraat. Van astronauten is er vandaag - driewerf helaas - geen sprake, maar qua mediageniek spektakelgehalte moet dit onderzoek

eigenlijk nauwelijks onderdoen. In samenwerking met het departement Fysica en het departement Theaterwetenschappen wil Jan Fabre in een uitgebreid onderzoek nagaan wat het biometrische effect van dansen op het lichaam is. Tijdens het dansen zelf, welteverstaan. Dus gaan professor Wuyts en zijn beeldige assistente onmiddellijk van start met het beplakken van een van de danseressen, Ivana, met sensoren. Ik vlei me neer in het rode pluche van een theaterstoeltje, en bereid me voor op de show. Wat volgt is een anderhalf uur durende improvisatieoefening. Onder leiding van een van de ancients van het gezelschap moeten de dansers achtereenvolgens zich wassen als een kat, de vloer kuisen met ieder mogelijk lichaamsdeel, en als een oud mannetje onophou-

delijk trillend maar tergend traag over het podium voortstompelen. Ik ben echter vooral geïnteresseerd in wat zich vlak voor het podium afspeelt, meer bepaald op de computer van professor Wuyts. Daar worden Ivana's hartslag en ademhaling geregistreerd. De sensoren komen regelmatig los, en professor Wuyts moet de danseres in de mate van het mogelijke volgen met de laptop omwille van het beperkte bereik van de zender in Ivana's heuptasje, maar de resultaten zijn vrij zuiver – "al werken de sensoren beter op een minder gespierd lichaam"- en achteraf lijkt 'Flossie' tevreden.

Later die dag zoek ik professor Wuyts weer op in het Universitair Ziekenhuis, waar zijn onderzoekscentrum gevestigd is. Ik volg op aanraden van het ziekenhuisonthaal route 71, die me onmiddellijk en genadeloos de kelderverdieping in

leidt. Even later sta ik voor het bordje AUREA, in wat zonder twijfel het meest mistroostige gangetje van het hele hospitaal moet zijn. Maar ik word vriendelijk verwelkomd, en enkele minuten later start mijn rondleiding door deze *Sci-Fi*-wereld, vol *Tilt Tables* en *Unilateral Centrifugation Chairs*. Evenwicht en duizeligheid dus, *check*. Dat is waar het voor professor Wuyts echt om draait, en deze passie wordt overduidelijk tijdens het uurtje privéles dat ik van hem krijg. Blijkt dat duizeligheid en evenwichtsstoornissen worden veroorzaakt door een conflict tussen de ogen en de evenwichtsorganen in het binnenoor. Beeld je in dat je in een stoel zit die met een volstrekt overdreven snelheid ronddraait - en ja, op AUREA hebben ze zo'n stoel. Zolang het perfect donker is in de kamer, zal je nooit duizelig worden. Er is immers geen conflict. Deze band tussen zicht en evenwichtsorgaan is het uitgangspunt voor de meeste onderzoeken die in dit centrum gebeuren en er ook ontwikkeld zijn. Zo mag ik even getuige zijn van een test waarbij een audiologe in een donkere kamer warm water in het oor van een patiënt laat stromen om zijn evenwichtsorgaan te prikkelen. Ondertussen registreert de computer de oogbewegingen van de man, terwijl zijn ogen de veranderingen in evenwicht proberen te volgen. Gecombineerd ontstaat er een grafiek, waarvan onderzoekers die daar verstand van hebben, kunnen aflezen of een van de evenwichtsorganen slecht functioneert. In een kamer aan de overkant van het gangetje staat dan weer een minicentrifuge

ge die door ESA aan het AUREA werd uitgeleend. Het is een exacte kopie van het model dat ook aan boord van de *Neurolab*-expeditie te vinden was, een gesofisticeerd stuk meubelair – "uiterst licht titanium!" – met een waarde van zo'n slordige 20 miljoen euro. Terwijl professor Wuyts mij

z'n kantoor toont - een rommelig bureau, eerlijk gezegd ben ik verbaasd - dwalen we af van het technische aspect van zijn onderzoek, en vertelt hij meer over zijn motivatie. "*Learn to serve!*" is zijn motto, en hij lijkt het te menen. ■

'Dizzy Me - Leven met evenwichtsstoornissen' van Tania Stadsbader & Prof. dr. Floris Wuyts is een uitgave van ASP editions. De auteurs signeren op 31 oktober op de Boekenbeurs. ISBN 978 90 5487 801 8

Aesculapia

GEEKS & NERDS TD

De Internationale Editie

SLUIT MEE DE WERELDTENTOONSTELLING AF

Op 1 mei werd hij op gang gebracht, maar deze week loopt Expo 2010 te Shanghai al op zijn einde. Tijd om onze blik op China te richten, dachten wij. Daarom gaven we deze maand het woord aan Arend Eyckerman, student Communicatiewetenschappen aan de UA en bachelor in de Journalistiek. Arend bezocht het evenement afgelopen zomer en had het voorrecht om zijn vooropleiding te kunnen aanwenden om een perskaart te bemachtigen.

Dit jaar vindt de Wereldtentoonstelling plaats in de Chinese metropool Shanghai. Dat China het groots ziet, had u waarschijnlijk al door, maar indien u zich deze zomer al ergerde aan de mensenmassa op uw favoriete festivalweide, dan is de Expo 2010 zeker geen aanrader.

Sinds men acht jaar geleden bekend maakte dat Shanghai de Expo 2010 mocht hosten, was de Chinese stad druk in de weer om de metropool in excellente

vorm te krijgen. Een totaal van maar liefst meer dan anderhalf miljoen Chinese vrijwilligers werd hiervoor opgetrommeld. Met een totale oppervlakte van meer dan 5 vierkante kilometer is dit dan ook de grootste wereldtentoonstelling aller tijden. Speciaal voor deze gelegenheid heeft men zelfs vier extra metrostations laten aanleggen om bezoekers makkelijker te kunnen transporteren van de drukke binnenstad naar de bijna hermetisch afgesloten Expo. De getroffen veiligheids-

maatregelen rond het evenement zijn zeker niet van de poes. Na drie uur aanschuiven en *en masse* voorbij gestoken te worden aan de ticketverkoop, word je opgewacht door twee opeenvolgende metaaldetectors. Op het terrein zelf staan er op iedere hoek van elk paviljoen opzichters. Zij houden de immense mensenmassa nauwlettend in de gaten. Van voorzorgsmaatregelen gesproken!

Op een overvloed van Chinezen na kon je natuurlijk tevens de paviljoenen bezichtigen. Zowel op vlak van vorm, grootte en inhoud had elk land z'n eigen aanpak. Diversiteit troef. Zwitserland had als concept een attractie uitgedacht, waarin bezoekers in een kleine hangende achtbaan werden rondgeleid door hun gebouw. Jammer genoeg was de attractie zo haastig gebouwd dat technische mankementen ervoor zorgden dat het paviljoen meer dan de helft van de tijd ontoegankelijk was voor geïnteresseerden. De Zaadkathedraal van het Verenigd Koninkrijk was een kunstzinnige voorstelling van het Britse Millenium Seed Bank Project, een organisatie die een databank van zaden van alle planten

in de wereld onderhoudt. Zaden werden in buizen van glasvezel gestopt die als haren door het gebouw heen liepen om licht van buiten op te vangen en binnen af te geven. Ministaat Monaco gaf voorstellingen van een al dan niet propagandistische film over de ontstaansgeschiedenis van het land. Het drukst bezochte paviljoen van deze Expo is evenwel dat van China zelf. Wachttijden lopen hier vaak makkelijk op tot meer dan zes uur, wat de gelukkigen de kans geeft om in alle rust te genieten van de traditionele Chinese architectuur die de basis was voor de constructie.

Ondanks de beperkte omvang en bekendheid van ons landje doet België het enorm goed op de Expo. Het aantal bezoekers en de inkomsten liggen hoog, en de Chinezen zijn bovendien nog tevreden ook. Van buitenaf heeft het Belgische paviljoen iets weg van een grote grijze blok, de binnenkant is echter mooi verzorgd. De grote hal heeft de vorm van een uitvergroete hersencel, en het is daar waar de bezoekers worden onthaald met een speculaasje van Lotus. Lekkere reclame, en daar bovenop nog eens een makkelijke manier om het aantal

bezoekers bij te houden. België deelt z'n paviljoen met de Europese Unie en de daarbij horende instellingen, alwaar men tijdens de rondleiding eerst langskomt. Na een korte geschiedenis van de EU en een tentoonstelling van enkele prominente Belgen komt men dan terecht bij ... de smurfen. Jawel, een grote muur, gevuld met portretten van smurfen. Hier valt je al op dat er in het Belgische paviljoen geld wordt verdiend. De smurfenpopjes verkopen als zoete broodjes. Of beter gezegd, als zoute frietjes, die net buiten het gebouw worden gebakken. Ook de Belgische chocolade lokt rijen nieuwsgierige en hongerige Chinezen die staan te watertanden bij de toog gevuld met pralines. In één woord, een monsteromzet.

Toch heeft de Expo ook minder aangename kantjes. Hele wijken en industrieterreinen werden speciaal voor deze gelegenheid met de grond gelijk gemaakt. In totaal moesten 18.000 gezinnen en 250 bedrijven plaats maken. De lonen van de werknemers op de Expo liggen op een minimum, voor sommige Belgen lag dat rond vierhonderd euro netto per maand. Gelukkig is het da-

gelijkse leven in China vrij tot zeer goedkoop, wat overleven daar wel al ietsje makkelijker maakt. Ook zijn heel wat landen veel te laat begonnen met de constructie van hun paviljoen, wat ervoor zorgt dat de gebouwen nu al ouderdomsverschijnselen beginnen te vertonen.

China lijkt klaar om de rest van de wereld te omarmen, tenminste de wereld die je op de Expo. ziet Daarbuiten blijven de Chinezen nog eventjes hun eigen ding doen, wat ook duidelijk wordt eens de verhalen achter sommige banale feiten je bereiken. Iemand die je in een rolstoel passeert, daar is op het eerste zicht niets mis mee. Tot insiders je vertellen dat gezinnen een willekeurig bejaardentehuis binnenstappen om een al even willekeurig oudje in een rolstoel voort te duwen en zo mee naar de Wereldtentoonstelling te nemen. Liefdadigheid? Neen, wel een makkelijke manier om de lange wachtrijen te omzeilen via de gehandicaptengang. Noem het onverantwoord of noem het gewoonweg Chinese creativiteit, je bent wel uren sneller binnen. ■

Leven in een noodtoestand

Het verhaal van een vroedvrouw zonder grenzen

TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE • FOTO: DAPHNE LAGROU

U kent hen van de televisiejournaals: de mannen en vrouwen die in schijnbaar uitzichtloze ramp- en conflictsituaties moedig medische hulp verlenen. De snoeiharde documentaire 'Living in Emergency' vertelt ons meer over de werking en de moeilijkheden van Artsen Zonder Grenzen (AZG). *dwars* bekeek de film samen met vroedvrouw en ervaringsdeskundige Daphne Lagrou, voormalige expat in Niger, Congo, Burundi en Haïti. Hieronder vertelt zij hoe ze de noodhulpverlening beleefde.

“Hoewel ik nog geen volledig beeld had van wat hulporganisaties juist doen, wist

ik al voor mijn studies Vroedkunde dat ik medische hulp wilde verlenen waar de nood het hoogst is. In 2001 ben ik afgestudeerd en in 2007 ben ik voor het eerst op missie vertrokken, naar Niger. In die tussenperiode heb ik aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde nog een postgraduaat gevolgd. AZG vraagt bovendien minstens twee jaar werker-
varing. Ik vertrok dus naar Niger met enige ervaring. In het laatste jaar van mijn studies had ik bovendien al drie maanden stage gelopen bij een project in Oeganda. Dat leek mij toen een ideale test voor mijn ambities in noodhulpverlening. In Niger merkte ik voor het eerst hoe het is om voor een grote organisatie te werken. Alles wat ik nodig had, kon ik

gewoon bestellen. Het leek wel Sinterklaas. Die eerste missie voor AZG was er bovendien één rond ondervoeding en moederzorg, dat is minder prangend dan de extreme situaties in Liberia en Congo uit de documentaire. Handschoenen niet of hergebruiken, dat heb ik nooit meegemaakt. Wat wel voorkwam, was dat ik zwangere vrouwen hielp bij erg gecompliceerde bevallingen, omdat er geen arts in de buurt was. De situatie in Haïti was daarentegen uiteraard wel erg urgent. Je maakt dan lange dagen, ook omdat je door de omstandigheden geen werk kan verdelen onder plaatselijke hulpverleners. Als expat weet je wel dat je altijd om een extra rustdag kan vragen, maar dat is moeilijk als je de noden

van de lokale bevolking kent. Soms moet je echter voor jezelf zorgen.”

ANGST

“De dagen voordat ik naar Congo vertrok, had ik echt schrik. Ik vloog eerst naar Kinshasa en vervolgens naar Goma. Op de dag van mijn aankomst in Goma werd een verdrag getekend, waardoor er op de luchthaven nog meer militairen rondliepen dan gewoonlijk. Ik had al een T-shirt van AZG aan, maar als ik op dat moment ook een pet, broek, parasol of wat dan ook bij me had gehad, dan had ik het ter bescherming allemaal bovengehaald, zo erg was ik onder de indruk. In de late namiddag kwam ik

aan op mijn post in Noord-Kivu. Terwijl iedereen druk in de weer was, nam mijn angst toe. De post was zo afgelegen dat ik vreesde dat we nooit op tijd geëvacueerd zouden worden, moest er iets ernstig gebeuren. Die nacht heb ik mijn bagage niet uitgepakt, met het idee dat ik de volgende ochtend weer naar huis

zou vertrekken. De dagen daarna leerde ik de situatie beter inschatten, en na het eerste bezoek aan de kraamafdeling was de angst gelukkig verdwenen. Naar een plek als Noord-Kivu vertrekken, doe je omdat je het onrecht daar, zoals de ver-

krachtingen op grote schaal, totaal onaanvaardbaar vindt. Dat onrecht maakt je strijdbaar, ook al kan je niet eindeloos veel doen. Je kan maar één vrouw tegelijkertijd behandelen, maar voor die vrouw is de behandeling een wereld van verschil. Als je de cijfers van de werking van AZG bekijkt, dan zie je dat hun aanwezigheid een grote impact heeft op een regio. Bovendien leid je ook plaatselijke medewerkers op. In Burundi hebben we de oprichting van een lokaal project ondersteund, zodat zij de slachtoffers van seksueel misbruik konden helpen wanneer ons project gesloten werd. Ik haal er voldoening uit dat de aanwezigheid van AZG echt een verschil maakt. In België is medische zorg niet minder belangrijk, maar als ik iemand niet kan helpen, dan helpt iemand anders wel. Op de plekken waar AZG zit, is dat niet zo. Bij een bevalling weet ik dat ze niet goed zou zijn verlopen, moest ik daar niet zijn geweest.”

THUIS

“Terug naar huis keren is even confronterend als op missie vertrekken. Het duurt even voor je weer afstand kan nemen van die intense periode. Thuis zit ik weer in mijn wereld. Ik pas er dan ook erg voor

op om de band met België niet te verliezen. Anderzijds begrijp ik niet dat we, met alles wat we weten, niet meer doen om recht te zetten wat fout zit. Ik heb eens een e-mail, waarin ik klaagde over water dat binnenregende, niet verzonden toen ik me herinnerde welke intense momenten de aangeschrevene, een arts, en ik op missie hadden beleefd. In de film zegt een dokter: “*Somehow, fixing other people seems to fix yourself.*” Op missie word je inderdaad erg hard geconfron-

teerd met jezelf. Al denk ik niet dat ik erg hard veranderd ben door mijn missies. Anderzijds ben ik nu dertig en wil ik misschien wel kinderen, zodat ik niet weet hoe mijn toekomst bij AZG eruit ziet. Vele mogelijke kandidaten haken af omdat ze gesetteld zijn of omdat de combinatie van werken voor AZG en een job thuis moeilijk is. Als je echter wilt gaan, dan is er geen excuus om het niet te doen. Na het bekijken van ‘Living in Emergency’ wilde ik direct weer vertrekken.” ■

‘LIVING IN EMERGENCY’ BIJ JOU OP DE CAMPUS

De bekroonde documentaire over het reilen en zeilen van twee ziekenhuizen van Artsen Zonder Grenzen wordt dit najaar op elke campus in België vertoond. Op 25 oktober doet aula F. Nedee op Drie Eiken dienst als cinemazaal. De vertoning start om 19u30. Op 30 november is de Stadscampus aan de beurt. Daar wordt u om 19 uur verwacht in R-004. ‘Living in Emergency’ geeft een realistisch beeld van hoe noodhulpverlening er in de praktijk aan toegaat. Hoewel de film focust op de artsen, hoeft je geen student Geneeskunde te zijn om hem te appreciëren. De harde visuele stijl en de tragiek van het Afrikaanse continent kunnen ongetwijfeld elke UA-student negentig minuten boeien. Voor meer info en een trailer: www.livinginemergencytour.be

November 2010

door Daan Hafkamp

Hoe kouder de straten in Antwerpen worden, des te warmer worden de cultuurhuizen. In november bestaat er dus niets aangenamer dan uw handschoenen in de zakken te stoppen, de sjaal in de mouwen te steken en uw jas in de garderobe te hangen. *dwars* zocht en vond een aantal hartverwarmende culturele *hot-spots*.

DESINGEL (5 EN 6 NOVEMBER) • De Nach-

ten • Een veelbelovende line-up voor twee nachten vol muziek en literatuur. Op dit inspirerende festival kan men het hoofd schudden op The Field om daarna de oren te spitsen bij een kortverhaal van Kristien Hemmerechts. De verschillende podia van deSingel creëren de perfecte luistersfeer.

FILMHUIS KLAPPEI, FABRIEK NOORD ET-CETERA (8 T.E.M. 14 NOVEMBER) • Archi-

Facts Filmfestival Antwerpen • In 2010 heeft het architectuurfestival het thema 'Stations en Stationsbuurten'. Films, documentaires, tentoonstellingen en andere evenementen bieden het publiek een hedendaagse en alternatieve kijk op deze specifieke vorm van architectuur.

VERSCHILLENDE KOTEN IN ANTWERPEN (18 NOVEMBER) • De Kotroute van Amusee

Vous • Jonge kunstenaars krijgen van enthousiaste kotbewoners de uitgelezen locatie om hun werk tentoon te stellen. De Amusee Vous-vrijwilligers zijn uw reisleiders van dienst langs een kunstroute dwars door Antwerpen.

HET PALEIS (29 OKTOBER T.E.M. 20 NOVEMBER) • Aleksej • Regisseur en acteur

Koen de Sutter regisseert het monumentale Aleksej, de troonopvolger van tsaar Peter de Grote. De tekst van Frank Adam won dit jaar de Prijs Letterkunde van de Provincie West-Vlaanderen. Het Paleis pakt met deze voorstelling hoffelijk uit.

AMUZ (23 NOVEMBER) • Kamerorkest van de Baylor Universiteit, Waco, Texas, VS • De UA ontvangt een symfonisch orkest

van Texaanse studenten die de lasso links lieten liggen om de klanken van Mendelsohn, Beethoven, Swerts en Copland met hun muziek te vangen.

TRIX (14 NOVEMBER) • Peter Pan Speedrock

• Deze groep draagt in Nederland een echte cultstatus. Meedogenloos strakke muziek met een ontroerend harde liveshow. Een gekkenhuis binnen de muren van Trix.

MY NATURE (3 T.E.M. 27 NOVEMBER)

• Een blik op Argentinië: wijndegustatie en schilderijen • Ecologische winkel My Nature nodigt u uit om de sterke en rijke wijnen uit het Argentijnse Mendoza te komen proeven. Speciaal voor Vila Cabral zal de Argentijnse artieste Argentina Zamora dit kader nog opfleuren met haar schilderijen.

ARENBERGSCHOUWBURG (2,3 EN 6 NOVEMBER) • Culture Comedy Award –

halve finale en finale • Wie wordt het nieuwe comedytalent van Vlaanderen? Kom de postmoderne clowns zien nu ze nog betaalbaar zijn.

CARTOON'S (17 NOVEMBER) • Sub-

marino • Een nieuw drama van Thomas Vinterberg, de regisseur van Festen. Ditmaal over twee broers die elkaar na jaren weer ontmoeten op de begrafenis van hun moeder. Een subtiel drama over alcoholisme in Scandinavië.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

Muhka
www.muhka.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

ArenbergSchouwburg
www.arenbergSchouwburg.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

De Roma
www.deroma.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

Cultuur... Qué?

Cultuurparticipatie aan de UA

Studeren is leven. Maar omdat leven meer is dan studeren alleen heeft de UA sinds twee jaar een eigen cultuurfunctionaris. Kwestie van ook het gat in uw cultuur wat te kunnen vullen.

In 2008 werd met de aanstelling van huidig rector Alain Verschoren de functie van cultuurfunctionaris – of missionaris - in het leven geroepen. Bedoeling was (en is) de cultuurparticipatie van studenten te verhogen. Want hoewel vele studenten meermaals per week een Turkse pitabar of een Amerikaanse hamburgertent frequenteren, blijkt hun culturele honger eerder aan de kleine kant.

HISTORIEK

Tot 2003 (*het jaar waarin het RUCA, UFSIA en de UIA fuseerden tot Universiteit Antwerpen, nvdr*), hadden de verschillende campussen hun eigen culturele diensten. UFSIA had geen cultuurdienst, maar dat werd ruimschoots gecompenseerd door Unifac, dat voor de nodige dosis cultureel verantwoorde activiteiten zorgde. Kunstzinnige initiatieven vanuit de (socio-)culturele diensten waren evenwel eerder uitzondering dan regel.

De culturele diensten waren er vooral ter ondersteuning van tal van studenteninitiatieven.

Na de fusie, onder het rectorchap van Francis van Loon, was het culturaanbod aan de UA nog lang afhankelijk van de willekeur van de studentenclubs en de levensbeschouwelijke diensten. Wel ontstonden nieuwe kunstzinnige universitaire verenigingen en comités zoals theatergezelschap De Bromvlieg en de Commissie voor Cultuur.

Gezien de enorme versnippering binnen het culturele aanbod en de grote afhankelijkheid van de welwillendheid van enkele studenten en personeelsleden, werd de nood aan sturing en coördinatie van alle culturele activiteiten echter steeds dwingender. In augustus 2008 was het dan zover: de aanstelling van een cultuurfunctionaris was een feit.

MISSIE

De gemiddelde student gaat één keer per jaar naar theater, bezoekt jaarlijks één museum en één concert. De bioscoop scoort met vier bezoeken per jaar het best.

Opera en dansvoorstellingen worden daarentegen zelden of nooit bijgewoond. Kortom: de cultuurparticipatie van de doorsnee student is minimaal.

Om dit euvel te verhelpen, wil de cultuurdienst van de UA in de eerste plaats cultuur promoten en verspreiden onder haar studenten. Dit door kunstzinnige activiteiten onder andere meer betaalbaar te maken voor de student, en door de Antwerpse culturele agenda op een toegankelijke manier onder de aandacht te brengen. Voorts wil de cultuurdienst ook nieuwe initiatieven voor en door studenten ontwikkelen en ondersteunen. Studenten met een leuk idee voor een cultuurgerelateerde activiteit kunnen steeds hun voorstel indienen.

Gezien de jonge leeftijd van de cultuurdienst zijn zijn verantwoordelijkheden nog in constante evolutie. Zo zou het STIP van het Departement Communicatie naar Studentgerichte Diensten verhuizen en zal de cultuurdienst in de toekomst ook de eredocenten en de Academische Opening verzorgen. Bovendien gaat de ondersteuning en organisatie van personeelsactiviteiten in de toekomst deel uitmaken van het takenpakket van de cultuurdienst. ■

Wat heeft de UA te bieden?

CULTUURCHEQUES

De cultuurcheques staan garant voor een dosis cultuur tegen studentvriendelijke prijzen. Voor amper 10 euro krijg je een boekje met zeven themacheques (dans, muziek, film, klassieke muziek, bib, musea en theater). Hiermee kan je terecht in bijna veertig cultuurhuizen, de Openbare Bibliotheek en een museum naar keuze.

Meer info: www.antwerpenstudentenstad.be/cultuur

CULTOUR

Speciaal voor de eeuwige twijfelaar, maar ook omdat het culturaanbod in Antwerpen zo groot is dat het soms moeilijk is om door de bomen het bos nog te zien, heeft Cultour een selectie gemaakt uit alle voorstellingen van het cultuurseizoen van 'stille film' tot moderne dans. Wie een cultuurchequeboekje heeft, kan 'gratis' mee op tour. Studenten zonder cheque betalen 5 euro per voorstelling.

Meer info: www.cultour.be

COOKBOOK 3: KOKEN MET AFRODISIACA

Het Cookbook – een kookboek door en voor studenten – is alweer aan zijn derde editie toe. Thema ditmaal is: 'koken met afrodisiaca'. Keukenprins(ess)en en romantische zielen kunnen nog tot 1 november zinnenprikkelende gerechten of verhalen sturen naar:

linda.schools@ua.ac.be. De achttien beste inzendingen krijgen een plaats in het Cookbook.

CAMPUS CULTUUR: CULTUUR IN DE RESTO'S

Uw maandelijks gratis lunchafspraak met Cultuur. Op 9 november strijkt jazzkwartet 'The Royal Roots' neer in het Atrium (campus Middelheim). Les Blauw komen op 7 december uw lunch in Den Eik (campus drie Eiken) opluisteren met hun heerlijke zigeunerblues.

THE MOVING PICTURE SHOW

Elke dinsdagavond tussen 18.00 uur en 21.00 uur kan de film liefhebber in u terecht in aula R-014 op de stadscampus van de UA. Vito Adriaensens, mandaatassistent Filmwetenschap, voorziet u van de nodige inzichten in twee bekende of minder bekende klassiekers uit de filmgeschiedenis. En dat helemaal gratis en voor niks. Cinefielen, verenig u!

SOLIDARITEITSKOOR AMAHORO

Studenten en personeel met een passie voor zingen en vreemde culturen kunnen elke donderdagavond hun multicultureel ei kwijt bij 'Amahoro', het solidariteitskoor van de UA. Zowel traditionele volksliederen als hedendaagse klassiekers vanuit alle hoeken van de wereld komen aan bod.

Meer info: www.amahoro.be

UNIVERSITAIR KOOR ANTWERPEN

UKAn zingen of UKAn het niet maar wil het wel graag leren, dan is het Universitair Koor Antwerpen misschien wel iets voor jou. Van ware operavirtuozen tot enthousiaste badkamerperformers, iedereen is welkom. Naast traditionele klassieke muziek en oude polyfonie brengt het UKA ook wereldse muziek, musicals en moderner werk.

Meer info: <http://webhost.ua.ac.be/uka>

**Gezocht:
Sexy recepten en
liefdesverhalen!**

Het Departement Sociale, Culturele en Studentgerichte Diensten doet een oproep naar alle studenten en personeel om liefdesverhalen en recepten in te sturen.

'Koken met AFRODISIACA' is het nieuwe thema voor COOKBOOK 3! Daarvoor zoeken wij gerechten met een prikkelend verhaal. Ben je geen Peter Goossens maar wel een Bo Coolsaat of vind je jezelf meer in Goedele Liekens dan in Jamie Olivier... Geen nood! Ons professioneel team van chefs en schrijvers maken van je inzending een

**COOK
BOOK 3**

Studentenradio

Jongeren bereiden oprichting van eigen radiozender voor

TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE

Naarmate het belang van een stad als studentenstad toeneemt, breidt ook het aanbod aan studentenmedia uit. In navolging van Radio Scorpio in Leuven en vooral Urgent.fm in Gent krijgt ook Antwerpen binnenkort haar eigen studentenradio.

Op een koude donderdagavond zitten in een zaaltje op de eerste verdieping van jongeren centrum Kavka een stuk of dertig jonge studenten druk heen en weer pratend om een lange tafel. Op deze tweede redactievergadering bespreken ze programmavoorstellen en bedenken ze een naam voor hun nieuwe zender. Radiant en Radio Actief – “dan kunnen we al wat we organiseren Radioactiviteiten noemen” – lijken de grootste kanshebbers. Voorlopig wordt er gewerkt onder de zakelijke naam Antwerpen Studentenradio. Ergens begin 2011 moet het kersverse radiostation operatief zijn.

Vier maanden geleden, op 29 mei, behaalde initiatiefneemster Sharon Slegers de derde plaats in de Antwerpse ideeënwedstrijd Troef. Slegers, studente Journalistiek aan de Plantijn Hogeschool, stelde samen met enkele

van haar studiegenoten voor om de eerste Antwerpse studentenradio op te richten. Dat leverde hen prompt 25.000 euro aan prijzengeld en dus startkapitaal op. Om de ambitieuze studentes op technisch gebied te begeleiden werden vervolgens contacten gelegd met REC, het Gentse radiocentrum dat de sector verenigt. In de kelder van Kavka bouwt het REC momenteel een studio die voor het einde van het jaar klaar moet zijn. Bovendien zal het radiocentrum ook de vorming van de vrijwilligers verzorgen. Om het hele project te ondersteunen ontving het REC 10.000 euro uit het Impulsfonds.

Hoewel Shana Slegers erop hamert dat het succes van de studentenradio niet aan de grootte van haar publiek zal worden afgemeten, maar aan de ervaring die de vrijwilligers opdoen, stond de nog naamloze zender al wel op StuDay om programmavoorstellen en medewerkers te sprokkelen. Ook vanuit het vergaderzaaltje borrelen ideeën op. Kotrecepten, studentenfeestjes, opkomend muzikaal talent en eventueel duiding zouden een plek krijgen in het zendschema. Bovendien is het de bedoeling om volgend jaar intens samen te werken met European Youth

Capital wanneer Antwerpen die eer in 2011 te beurt valt.

Aangezien het haast onmogelijk is om een regionale radiofrequentie te verkrijgen, verkiest Antwerpen Studentenradio de veel goedkopere online variant. Toch zal in de nabije toekomst, wanneer het prijzengeld is uitgegeven, de vraag rijzen hoe SABAM, promotiemateriaal, de kosten van de website en eventuele huur betaald zullen worden. Wanneer de zender afhankelijk wordt van adverteerders zal er voor de vrijwilligers wellicht minder tijd zijn om ervaring op te doen. Misschien wil de Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen een studentenradio wel ondersteunen, maar dan zal die eerst zijn relevantie moeten bewijzen. Zelf hoopt Shana Slegers op termijn vast gesubsidieerd te worden door de stad. Dat zijn echter allemaal zorgen voor later. Zolang er uit de ether nog enthousiast gediscussieerd en gefantaseerd kan worden over het radiostation, heerst in Kavka de creativiteit. De drang om te creëren is dan ook wat de ambitieuze studenten hier vanavond verenigt. Over enkele weken zouden wij allemaal mogen meegenieten van wat hun ideeën van vanavond oplevert. ■

De nacht in met Merdan Taplak

Dj, bandleider, leraar

Een nacht op stap met de man die u deze zomer op verschillende festivals, StuDay én de Unifac Openings TD het zweet uit het lijf deed dansen? Er zijn onaangename dingen om je tijd(schrift) mee te vullen.

Tussen het tokkelen op gps en mobieltje door en in een voortdurende race tegen de klok, was het gezellig keuvelen met de sympathieke deejay en bandleider van het Merdan Taplak Orkestar.

WE DON'T NEED NO EDUCATION

Merdan Taplak, kind van een Belgische moeder en een Turkse vader, groeide op 'in het Antwerpse', een eufemisme voor het dorp Mortsel. Hij verhuisde later naar Wilrijk "waar alleen maar bomma's wonen" en is nu verknocht aan 't Stad, al vindt hij Gent ook "supercool" en heeft hij eveneens voor onze hoofdstad mooie woorden over. Deze nacht brengt ons in alledrie de steden: het wordt een retourtje Antwerpen met als tussenstops de Mire El Mundi-avond in het Rits Café in Brussel en de Politeia-TD in de Vooruit in Gent.

Thuis neemt Taplak afscheid van zijn 'posse' - beelden uit de televisie serie 'Entourage' doemen op. We volgen hem richting een chique zwarte Range Rover, laten die links liggen en nestelen ons in zijn echte auto: een rommelige VW Polo. We praten over de wedstrijd van die avond, België - Oostenrijk, en vervolgens over Merdans studie Geschiedenis aan de UA. Hij koos die richting omdat hij "altijd al een zieke fascinatie voor de Tweede Wereldoorlog heeft gehad." Van zijn studiekeuze heeft

hij geen spijt, al verwacht je van een succesvolle deejay nu niet meteen dat hij een diploma Geschiedenis op zak heeft. Hij houdt er dan ook een leven als leerkracht Nederlands op na. Het lesgeven houdt hem scherp: "Ik ben even gestopt met lesgeven, maar ik heb toen gemerkt dat ik veel productiever ben als ik lesgeven en muziek kan combineren. Dat is goed voor mijn arbeidsethos." Hij is ook pedagoog wanneer hij draait: "Iets meer electro op een Balkanavond en juist wat meer Balkanmuziek op een studentenfeestje." Als hij iets goed vindt, dan draait Merdan dat ongeacht het genre, met een *mix mondiale* als gevolg.

WAAR ZIJN DIE HANDEN?!

Terwijl hij zijn auto richting Brussel taxiëert, vertelt hij dat hij als tiener met een vriend naar alle grote techno-feestjes ging. Ze waren grote fan van Dave Clarke, de patroonheilige van I Love Techno. Stilaan veranderde de muzieksmaak en het enthousiasme en vanaf zijn negentiende begon Merdan alleen te draaien. Gek genoeg draait hij nu als parttime leerkracht vaker op studentenfeest-

jes dan in zijn eigen studententijd. Ook vanavond draait hij op studentenfeestjes. In het Brusselse Rits Café, opent Merdan zijn set met de 'Flash Dance'-meebruller 'She's a maniac'. In het begin lijkt hij wel een *ADHDj*, hij is energiek en jut Regigewijs de menigte op met kreten als "Let's make some noise!" en "Put your hands in the air!". Al snel is een mengeling van concentratie en amusement op zijn gezicht te lezen. Het evenwicht tussen die twee is cruciaal: tussen serieus je werk doen en tegelijk jezelf niet te serieus nemen, maar ook het evenwicht tussen enerzijds het publiek en anderzijds jezelf amuseren. Merdan begon met het Orkestar omdat de sfeer en de energie die hij voelde bij de optredens van de bevriende band El Crème Glace Ques hem zin deden krijgen om ook zoiets op te starten. Na enkele maanden repeteren staken Merdan, een accordeonist en vier blazers een show in elkaar. Die repetities waren soms frustrerend omdat Merdan, toch wat eigenaardig voor een muzikfreak, geen enkel instrument bespeelt, "tenzij dan misschien

Broeder Jacob op blokfluit. Als ik de tijd zou kunnen terugdraaien, zou ik muziekschool zijn gaan doen. Wan-

Ik ben Turk wanneer dat mij uitkomt

neer ik nu met het Orkestar repeteer en het gaat van si dit en be mol dat zit ik soms echt met mijn duimen te draaien." Dat is tijdens de *gigs* van het Orkestar wel anders. Hun show

zit vol met knipogen en grapjes: alle bandleden dragen dikke valse Oostbloksnorren, als je fan wordt op Facebook krijg je gratis geitenkaas en de hilarische kostuums lijken een kruising tussen een Oosterse harembroek en een ordinaire trainingsbroek. Tijdens interviews doen de bandleden –die allemaal uit de Vlaamse klei getrokken zijn, ook steevast of ze een bende door Merdan ontvoerde zigeuners zijn. "En ze geloven ons nog ook!"

ALORS ON DANCE

In de zaal van het Brusselse Rits stijgt de temperatuur en blijft het volk toestromen. Merdan zet 'Gasolina' van Dandy Yankee op en heel de *dancing crowd* zakt al kontdraaiend door de knieën. Een meisje spoort een jongen aan: "Allez komaan, dansen slet!" Die laat dat zich geen twee keer zeggen en een seconde later zie ik zijn heupen *losgehen* op de zwoelhitsige tonen. Op het einde van zijn set vertelt Merdan dat hij het moeilijk vond het publiek in te schatten. Het resultaat werd een mengeling van stevig wat drum 'n' bass,

electro, balkan, ritmische meebrullers en een streepje hiphop. Als het einde van de voetbalwedstrijd België - Oostenrijk nadert, verzamelt het manvolk zich voor een televisiescherm. Even vervallen de studenten in clichés: terwijl de makers in het spel opgaan, doen de vrouwen enkele meters verder krampachtig hun best de mannetjes met hun besette dansjes te lokken. Het lijkt wel een natuurdocumentaire. Als het verdict (4-4) gevallen is, krijgen de wijfjes eindelijk de aandacht waar ze om vragen. Wat biedt immers, na een pijnlijk gelijkspel, beter troost dan een vrouwenboezem? Tijd om ons naar het volgende feestje te haasten. De verkregen flessen sterke drank worden in de koffer naast een map te verbeteren boekbesprekingen gezwaard.

THIS IS THE RHYTHM OF THE NIGHT

Omwille van zijn naam wordt Merdan Taplak in interviews vaak aangesproken op zijn afkomst. "Je doet daar natuurlijk mee wat je wil, maar je kunt je *roots* niet wegstoppen. Weet je, hierover volg ik de mening van Sidi Larbi Cherkaoui, een

geweldige Vlaams-Marokkaanse danser en choreograaf, die me zei dat hij Belg is als hij het nodig heeft en Marokkaan is als hij dat nodig heeft. Zo doe ik het ook.” Als Merdan hoogstwaarschijnlijk te laat gaat komen op het volgende feestje, doet dat de spanning in de auto stijgen: “Zie jij hier iemand rijden!” roept hij al lachend als we op een compleet desolate weg voor een rood licht staan. Waarschijnlijk is hij nu, met het falen van het Belgische verkeerssysteem in het achterhoofd, eerder Turk dan Belg. Als halve Turk vond hij de recente film ‘turquaze’ over de problemen van een gemengd Vlaams-Turks koppel heel herkenbaar, vooral dan de muziek en de klanken. Het Merdan Taplak Orkestar heeft dan ook de mooie eindgeneriek van de film verzorgd. Het liedje, dat ook in de trailer komt, is gebaseerd op een oud Macedonisch lied over een man en een vrouw die niet met elkaar samen mogen zijn.

LET'S CRANK IT UP, DEEL TWEE

Gearriveerd in Gent zijn de parkeer-

goden ons gelukkig goed gezind, de tocht naar de Vooruit verloopt vervolgens in datzelfde uptempo als de rit Brussel-Gent. Ik zal deze nacht meermaals moeite hebben om de boomlange, energieke Merdan bij

“
Lesgeven én dj'en is goed voor mijn arbeidsethos

te kunnen houden. Het publiek in Gent is massaal komen opdagen, het meisje van Politeia dat ons naar de backstage gidst, laat weten dat ook de balkons voor het eerst in vier jaar weer open zijn. Merdan maakt zich snel gereed om te draaien: vers water en frisse handdoeken gaan de sporttas met cd's en koptelefoon in en klaar is hij. “Dat vind ik het geweldige aan draaien: je hebt helemaal niet veel nodig.” Terwijl Merdan het podium beklimt, trekken wij het publiek in. Het aantal jongens met hemdjes en meisjes met hakjes per vierkante meter ligt hier gevoelig hoger dan in Brussel. Merdan maakt

het niets uit. Sommige nummers die hij al in Brussel draaide, knalt hij ook nu door de zaal. Ook deze keer mist het zijn effect op de aanwezigen niet: de Vooruit verandert voor een paar uur in één grote pompende massa feestende studenten. Als reporter voor *dwars* moet je de vinger aan de pols houden en ook ondergetekende gaat op in het anonieme feestgedruis. Weer in de backstage rust Merdan uit met een sandwich en in goed Gents gezelschap. “Gaan jullie mee terug naar Antwerpen of blijven jullie hier feesten?” vraagt hij. Onze fotograaf, licht beneveld door de gratis drank, twijfelt. Hij wilde zijn kans nog wagen bij een Gentse blondine.

DO YOU KNOW WHERE YOUR TEACHER IS AT 5 O'CLOCK IN THE MORNING

Tijdens de terugrit is de sfeer relaxt. Het gejaagde tempo van de nachtelijke queeste maakt langzaam plaats voor de realiteit van de dag. In deze schemerzone veranderen de gesprekken van toon en inhoud. De

sfeer is open en als automatisch op dit uur van de nacht gaat het over de liefde. Helaas dames, Merdan is al drie jaar verknocht aan zijn vriendin, een knappe brunette die met haar kortgeknipte haren wat weg heeft van Jean Seberg uit 'A bout du soufflé' van Godard, of is die vergelijking echt volledig uit de lucht gegrepen en een symptoom van het gevreesde RITS-virus? We naderen Antwerpen. De chauffeur van Taxi Taplak vertelt dat hij wel houdt van het heimelijke sfeertje van een rit in de nacht: “Je zit alleen in je auto, je rijdt, soms is het bijna alsof je meespeelt in een film. Dan kom je binnen op het feestje waar je moet draaien en “Baf!” je lijkt wel de hel binnen te stappen: de mensen zijn dronken en aan het dansen, ze zijn het zwijn aan het uithangen en zich aan het amuseren. Daarna verdwijnt je weer de nacht in. Daar kick ik echt op.” Het is inmiddels ochtend. De man die vannacht honderden studenten deed *bougeren*, staat nu vooraan in het klaslokaal het verschil tussen het voltooid deelwoord en de persoonsvorm uit te leggen. ■

**Hostesses—Hosts—VIP Hospitality—Parkingboys—
Monitoren—Field Marketing— Sales Support—Informanten**

Wij zijn op zoek naar meisjes EN jongens die :

- willen werken op weekenddagen en/of weekdagen
- minstens tweetalig (Nederlands en Frans) zijn
- een verzorgd voorkomen hebben
- deel willen uitmaken van een dynamisch team met een goede reputatie
- Minstens 16 jaar oud zijn, maximum leeftijd is afhankelijk van het evenement waarop je werkt
- Blijk geven van een goede inzet

Wat hebben wij te bieden :

- Leuke opdrachten bij grote en minder grote bedrijven
- Werk op evenementen, beurzen, festivals, ...
- Een correcte administratie en tijdige betalingen
- Degelijke briefings zodat je niet voor verrassingen komt te staan
- Super toffe collega's
- Management dat mee in the field werkt
- Bekijk zeker ook eens onze site, dan zie je beter wat voor opdrachten wij jou te bieden hebben !

Interesse ? : schrijf je in via onze website en wij bellen je op voor een persoonlijke afspraak om kennis te maken, misschien maak je morgen al deel uit van ons team !

!!!! Dringend gezocht voor het 89e Autosalon 2011 !!!!

Wij zoeken nog extra medewerkers (M/V) om onze teams op het autosalon 2011 te versterken : hostesses/hosts/informanten/sales,...

- **Ben je tweetalig en heb je commerciële flair ?**
- **Ben je voltijds beschikbaar van 14 tot 23 januari 2011 ?**

Schrijf je snel in via onze website en wij contacteren je om een afspraak te maken voor een persoonlijk gesprek !

**The Frontline Company — Groenstraat 52 — 2610 Wilrijk
website : www.thefrontlinecompany.be
e-mail : anntje@thefrontlinecompany.be
Anntje : +32 477/930 630**

Marc de Bel

TEKST: LINE MAGNUS

Jeugdboekenschrijver Marc de Bel heeft intussen maar liefst 120 titels op zijn naam staan. Dat zijn genoeg jeugdboeken om de leef- en leeswereld van heel wat kinderen te doordringen met knoertspannende avonturen, knettercoole ontdekkingen en stiepelgekke uitvindingen. En bovendien een hele hoop grappige neologismen.

REWIND In 1987 scoorde Marc de Bel met ‘Het ei van Oom Trotter’ meteen een eerste grote hit én de Prijs van de Kinder- en Jeugdjury. Dat bracht de bal aan het rollen en in de daaropvolgende jaren produceerde hij kinder- en jeugdboeken, gevolgd door strips, aan een ongelooflijk tempo. In een mum van tijd werd de Bel de meest gelezen jeugdboekenschrijver van Vlaanderen. Er werd zelfs een fanclub opgericht: de Marc de Bel-hamelsclub.

PLAY Enkele onvergetelijke personages werden in het leven geroepen. Vanuit hun slaapkamer of luie zetel gingen de lezertjes op schattenjacht met Blinker, of op avontuur met Oom Trotter. Ze haalden streken uit met de zusjes Kriegel, griezelden in Frankenzweien of lachten met de perikelen van de Boeboeks. Fantasie en avontuur staan dan ook centraal in de Belverhalen. De grote helden zijn steevast kinderen, die vaak geterroriseerd worden door een groep pesterige pukkelpubers. De favoriete leeftijd van Marc de Bel is elf jaar. Op die leeftijd is hij immers uit zijn boomhut op zijn hoofd gevallen, en daarom is hij naar eigen zeggen altijd een beetje elf jaar gebleven. Zijn eerste dochter kreeg dan ook de naam Elf.

FAST FORWARD 23 jaar, 120 boeken en 8 Kinder- en Jeugdjuryprizen later wordt Marc de Bel nog steeds even gretig gelezen door een nieuwe generatie kinderen en niet-meer-echt-kinderen. Bovendien bestaan er intussen ook al verschillende theaterbewerkingen van de boeken, evenals enkele verfilmingen. Over die films is de Bel echter niet altijd even tevreden. In een interview vertelde hij me ooit dat hij zich had teruggetrokken uit de medewerking aan de laatste Kriegelfilm, omdat hij vond dat de (Amerikaanse) producer alle humor uit het verhaal perste om enkel het griezelige over te houden. En dat is jammer, want de verhalen van Marc de Bel zijn niet alleen keutelspannend en vlinderfladderig leuk, maar ook bijzonder slappelachwekkend!

Dr. Martens

TEKST: ANNELIES DESMET

Dr. Klaus Märtens of Germany, zegt die naam je niets? Wel, dan ben je zeker niet in de jaren '90 geboren. Laten we zeggen dat deze man een serieuze voetafdruk heeft nagelaten op de modescene van mijn jeugd.

REWIND Decennia voordat je kleine zus of broer (en jij stiekem ook) naarstig Flippo's verzamelde, lachte met oma's die zich erin verslikten, je naar *The Fresh Prince of Bel-Air* keek en een Petit Beukelaer brooddoos had, werd er in het verre Duitsland een schoen-gerelateerde ontdekking gedaan met verstrekkende gevolgen. Hoewel al uitgevonden in de jaren '60, werden de beruchte Dr. Martens/DOCs/Dms pas in de jaren '90 een echte hype, met grote gevolgen voor ondergetekende.

PLAY Ze waren te groot, te zwaar, te log, te lelijk, en potsierlijk aan de voeten van 12-jarige meisjes, maar het bijna para-militaire design van de Dr. Martens/DOCs/Dms was de *must-have* onder de pubers. Zij gingen vrijwillig (!) met een paar van deze veredelde *combatboots* door het leven. Mijn moeder heeft mij nog net kunnen redden van de Buffalo-rage, maar ze was ook maar een mens ... “Deze schoenen zijn medisch verantwoord, mama! Echt waar!” En het kwaad was geschied.

FAST FORWARD Toen ik deze vakantie verhuisde, ontdekte ik een paar kikkergroene DOCs in de kelder van het ouderlijke huis, maatje 34. Met weemoed in het hart werden ze uiteindelijk bij het vuil gekieperd, maar enkel en alleen omdat ze me niet meer pasten. Want niet getreurd, mijn trendspottend oog belooft u: alles komt altijd terug! En voilà, sier uzelf met een paar *old-school* medische boots deze winter, en Kate Moss komt je persoonlijk feliciteren. Ik neem alvast het voortouw: geen kikkergroene deze keer, maar sobere zwarte, niet vreselijk elegant, maar wel warmer dan die turnpantoffels van tegenwoordig. En ja, ik ben beïnvloedbaar. U toch ook?

DE NUTTELOZEN VAN DE NACHT*

CAFÉ DE VETTIGE SWA

Maarten Inghels is dichter, schrijver en kroegbezoeker. Elke maand is hij, zoals Brel het ooit bezong, één van de nuttelozen van de nacht en bekijkt hij de bodem van zijn glas in een studentencafé.

Met enige schroom stap ik over twee drempels, eerst een donkere inkomhal met twee tochtdeuren, als een sluis, het wachtkamertje, daarna kom ik in het eigenlijke café: De Vettige Swa. Mijn ogen zijn nog niet gewend aan het duister van de schimmige achterkamer om de immer presente houten schilden van de studentencubs te ontwaren, of er weerklinkt al een dronken kerelslied. Het gelal wordt af en toe onderbroken met een brullend gejuich of een symfonie van keelklanken die men eerder bij een kudde nijlpaarden verwacht. Met de hand op de hartstreek wordt het lied beëindigd en wordt er een 'gratis vat' gesignaleerd. De twee magische woorden die deze toekomstige streelmeisjes en mercedesverkopers in hun roes prevelen zorgen voor een ramkoers op de lange bar, waarna het bier van hand tot hand gewisseld gaat zoals de zandzakjes ten tijde van de

watersnoodramp van 1953 in Nederland.

Ook in dit café hangen er weer schreeuwerige displays met foto's van mensen die de hawaïkrans als een strop rond de hals hangen, weer hangt er een varkenstrog in de mannentoiletten, waarin het nog niet verteerde bier geloosd wordt en bij wijze van indrukmakende paringsdans nog de mogelijkheid tot poolen en het bejagen van het dartbord. Het soort behendigheidssporten die het moeten hebben van een precisie die ik niet meteen verwacht in cafés waarin het delirium voor een bruidsschat wordt aangezien. Finesse en sereniteit zijn in deze tijden moeilijk te hanteren begrippen, getuigen de kladschriften op de toiletmuren. Nochtans bevindt er zich een schrijver in de zaal, een journalist wel te verstaan, die "het wil maken in de media" en "graag voor P-magazine of Playboy zou schrijven", nadat hij twee masters en een bachelor met een vage naam heeft gestudeerd. Zijn pogingen tot verbaal vuurwerk ten spijt, moet hij het voornamelijk hebben van het voorname streepje op zijn hemd en de fatsoenlijke kraag.

Lange tijd om te *chitchatten* met de nieuwe Hugh Hefner is er niet, de pooltafel is plots verdwenen, en de eentonige beats gaan luider. Het is muziek waarbij je het lichaam in de meeste obscure fitnesshoudingen moet wringen. De meest eigenaardige hits wisselen elkaar af, de displays vertonen nu enkel videoclipjes gesponsord door een bikini- of automerk.

Dit soort cafés werken als een zetpil: een korte harde pijn, en dan de zoete verdovende werking van de alcohol. Uiteraard zijn er de traditionele studentencubs die verstrooiing bieden. In café De Vettige Swa zijn dat de Klauwaerts en de Westkanters die zich als brave West-Vlaamse koorknaapjes nog net op tijd uit de poldermodder hebben kunnen worstelen. Natuurlijk is iedereen hier welkom, rond middernacht loopt de keet aardig vol en kan het etablissement maar niet kiezen een dans- of een praatcafé te zijn. De website van De Vettige Swa belooft ons de grootste dingen, ondermeer "feestjes die, al dan niet gepland, uit het niets kunnen ontbranden." Voorlopig steek ik enkel de brand in steeds meer

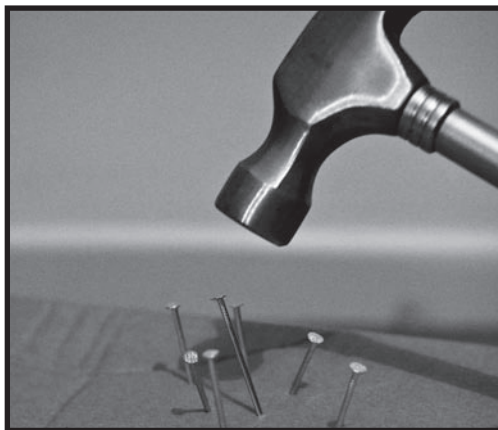
sigaretten om mijn groeiende agitatie te verbergen. Ik weet niet wat ik het treurigst moet vinden: de *ad fundums* die ik in mijn gezichtsveld zie passeren al was men aan het *waterboarden* met alcohol, of de dommige blikken in de ogen van sommige studenten al waren ze plastic bekerhoudertjes die men in de wagen naast de versnellingspook vindt.

Bij elke nieuwe wolk parfum die binnentrippelt ontwar ik op de gezichten van de meisjes een eigenaardige gezichtsmimiek die het midden houdt tussen gespeelde verveling en een jagersblik. In hun gedachten wordt er op een nog onbepaald stuk grond in Brasschaat al een heuse ferme gebouwd, de hond heeft reeds een naam, de nieuwe vent wordt hier gekozen. Vooraleer mijn schoenen in deze bierplassen blijven kleven, besluit ik naar huis te wandelen, over de Ossenmarkt. Het plein waar in de eerste academieweek het intellect als een aftelrijmpje daalt. ■

De tweede bundel van Maarten Inghels, 'Waakzaam', verschijnt in 2011 bij De Bezige Bij Antwerpen. www.maarteninghels.be

Woord & Beeld

Elke foto beeldt een **Vlaamse schrijver** uit. Schrijf de naam in de vakjes onder de foto. Met de letters van de genummerde vakken vorm je het sleutelwoord dat je kan invullen in de balk rechts onderaan.

		1				
--	--	---	--	--	--	--

	2				
--	---	--	--	--	--

FOTO'S: JONATHAN DEBEER

OPLOSSING DWARS 61: HETERDAAD

H E T E R D A A D

Flikken

Code 37

Zone Stad

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques: Sanne Michiels

3			
---	--	--	--

Stuur je oplossing samen met je studiejaar en -richting en rolnummer naar contact@dwers.be. Als het juist is, komt jouw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die student prijs.

Dankzij de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. *dwers* geeft elke maand een boekje weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Sleutelwoord:

3			2		1		
---	--	--	---	--	---	--	--

JANGO COMIX

JAN GOJIM

dwars leest ...

naar aanleiding van de Boekenbeurs

'Fees van die ongenooies' van PG du Plessis. Een (Tafel-) berg die ik ben beginnen te beklimmen voor Afrikaanse Letterkunde. Politiek-historisch verhaal zorgvuldig verpakt in een intens familiedrama. *'N boeiende storie.* (Corto Blommaert)

'Knielen op een bed violen' van Jan Siebelink. Onder het motto: "Ken uw Nederlandse klassiekers." (Marie-Paule Fritschy)

'The Ministry of Special Cases' van Nathan Englander. In het politiek turbulente Argentinië van de jaren 70 verdient de joodse Kaddish zijn brood door namen van grafstenen te hakken. Al gauw wordt hij meegesleept in de Argentijnse 'Dirty War'. (Line Magnus)

'Physiology of Domestic Animals' van Oystein Sjaastad, Knut Hove and Olav Sand. Omdat er nu eenmaal ook vakidioten moeten zijn... (Hannelore De porte)

'Congo: een geschiedenis' van David Van Reybrouck, omdat het in al zijn facetten een ontroerend, maar ook schokkend beeld schetst van een oud-kolonie. (Bart Van Ballaert)

'De Vier Jaargetijden' van Laurel Corona, een ontroerende historische roman over twee zusjes die samen opgroeien in het Venetië van Vivaldi. (Julie De Groot)

'Een echo in de tijd' van Diana Gabaldon. Verslavende fictie met een historisch kantje. (Lieselotte Joppen)

'Inherent Vice' van Thomas Pynchon. Een uitdagende en hilarische detectiveroman met op de achtergrond de surfmuziek, neonlichten en hippies van eind jaren 60 Los Angeles. (Yannick Dekeukelaere)

'De ontdekking van de hemel' van Harry Mulisch. Nadat ik enkele jaren geleden de film zag, voelde ik me verplicht om de turf van 900 pagina's te lezen. Ik heb niet voor niets Nederlandse literatuur gestudeerd. (Floris Geerts)

dwars in... Amerika

FOTO: SARAH VAN ALSENOY

Zelf ook met een *dwars* in het buitenland? Stuur je foto voor 'dwars in ...' naar contact@dwars.be en maak kans op een Knack-abonnement van drie maanden